

Yebi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga i Isusa Perković

Blato • 9. ožujka 2018. • br. 1 • god. XII.

Cijena 10 kn

ISSN 1846-6400

www.marijapropetog.hr/glasilo.htm

Sadržaj

s. M. Jasna Crnković

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

s. M. Emila Špoljarić

4 Odlazak naših sestara u misije u Južnu Ameriku

Blaženičina promišljanja...

Majka Marija Propetoga

9 Moramo davati živ primjer evanđelja
Pouka – Rim, 1. ožujka 1961.
11 Getsemanska ura – razmatranje o muci
Isusovoj, 26. veljače 1931. u Blatu

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

s. M. Zrinka Vuković

13 Misije na Kubi

Ususret stogodišnjici

Družbe Kćeri Milosrđa...

16 Prvo tromjesečje duhovne priprave
u karizmi milosrđa – *travanj, svibanj, lipanj*

Iz povijesti Družbe Kćeri Milosrđa...

s. M. Serafina Franulović

20 Moja sjećanja na osnutak naše družbe

Blaženici u čast...

fra Petar Klarić

26 Karinska proslava blaženičina
125. rođendana

s. M. Kristina Injić

28 Blaženica u Slavoniji

s. M. Jelena Krilić

30 Blaženica u Ražancu
– potiče i oduševljava

Ana Mandić

32 Korizmena duhovna obnova
za djevojke u Ivanić Gradu

s. M. Anamarija Vuković

33 Stopama bl. Marije Propetoga
u Valpovu

Kutak za najmlađe...

34 Labirint!

Molitva bl. Mariji Propetoga

35 Zaklada »Blažena Marija Petković«

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

s. M. Jasna Crnković,
glavna i odgovorna urednica

Krist raspeti obilježava život bl. Marije Propetoga, i to ne samo u njezinu imenu. Promatraljući njegovu muku i smrt na križu, u pouci naslovljenoj *Uzor i učitelj naš je propeti Krist* u studenom 1935. godine, s dubokim uvjerenjem svjedoči svojim sestrama: »Tu pred križem je škola trpljenja – najveća škola!« Nema na zemlji čovjeka koji nije iskusio barem malo trpljenje. Ugledati se u Krista i njegovu poniznost u trpljenju, vjernicima koji se zovu njegovim imenom, daje smisao trpljenja. Njima upravo pod križem uspijeva crpiti snagu za vlastita trpljenja. U toj školi svaki kršćanin uči kako se odnositi prema svim ljudima, u poštovanju njihova dostojanstva i poniznosti vlastitoga bića. To je škola razumjevanja za ljudski suživot.

Ove godine, odlukom Vrhovnoga vijeća Družbe Kćeri Milosrđa, započet će se obilježavati Misiji dan Družbe i to na 11. ožujka. To je dan kada je bl. Marija Propetoga 1936. godine, na poziv hrvatskih otaca franjevaca, poslala prvi sedam sestara u misije u Argentinu. Dala im je u ruke raspelo da ih vodi u misijama i da u križu nalaze smisao svoga tegobnoga djelovanja u tuđini, da u njemu nalaze snagu u neizvjesnosti i utjehu teškoćama. Družba Kćeri Milosrđa je od svojih mladih početaka misijski djelovala u zemljama Južne Amerike. Danas se misijska djelatnost proširila na Kubu gdje su naše sestre kršćanski tračak svjetla u komunističkom mentalitetu, a preporučujemo Božjoj providnosti i iskorak naše družbe prema afričkom kontinentu odakle smo već dobili prve sestre koje su nam se pridružile u svojoj redovničkoj formaciji.

Rado bismo da vam ovaj broj glasila bude poticaj na molitvu za crkvena misijska djela, a posebice misije naše družbe, da se i u drugim kulturama dalekih krajeva širi Božja ljubav i milosrđa u duhu karizme bl. Marije Propetoga. Stoga se upravo u ovom korizmenom vremenu učimo od Krista kako se dati za drugoga da bi nam Uskrs zasjao u radosti i zajedništvu s onima koji su ga i po misijama spoznali. Sve na veću slavu Božju!

s. M. Emila Špoljarić*

Odlazak naših sestara u misije u Južnu Ameriku

Prva skupina sestara – 11. ožujka 1936.

Prečasna Majka je odgajala i spremala sestre za misije kad ih Gospodin pozove da se žrtvuju njemu na slavu. I iznenada dođe pismo mno-gopoštovanoga o. Leonarda Ruskovića, franje-vaca, 15. siječnja 1936. iz Južne Amerike, iz Bu-enos Airesa u Argentini, u kojem moli Majku glavaricu da bi dala naše sestre u jedan sanatorij – Rivadavia, vlasnice Marie A. Garcia Fernandes di Arce. U pismu je navedeno da ona plaća putni trošak sestrama do Argentine, a u sanato-riju će imati potpunu opskrbu i plaću, kuvarica dvostruku. Imat će svoga duhovnika i kapelicu u sanatoriju. Ali da se odmah pošalju imena 20 sestara i da im se isposluje dozvola za useljenje u Argentinu.

Majka glavarica toplo zahvali Gospodinu na tom pozivu, jer to je ona željela, a i sestre, ali sve je stavila u ruke Božje, neka ih on pozove kada dođe čas. Ah, kako je dobar Gospodin, čekao je dok sestre budu spremne i sada kad je vidio da su spremne, poslao je poziv.

Isti dan kad je stiglo pismo Majka pozove sestre u rekreatiju i reče im: »Tko je spremna na frontu za bolničarke?« Odmah se javilo mnogo sestara, ali je izabrala samo pet od prisutnih i tri iz filijala. Izabrane sestre počele su odmah učiti španjolski i njemački da budu što spremnije za tu »frontu«, ali im Majka još ne saopći kamo

trebaju ići. Sestre sretne da će poći na bojno po-lje da se тамо žrtvuju, počeše veselo učiti špa-njolski jezik.

Majka glavarica odmah odgovori zračnom poštom i pošalje imena 20 sestara. U međuvre-menu poučava je određene sestre, držala im pouke i vruće im preporučivala da čuvaju duh Družbe, ljubav prema Gospodinu, ljubav za ustrajan rad i savjesnost, sestrinsku ljubav itd. Također im je i o. Bernard Miolin, koji je držao korizmene propovijedi u Blatu, održao 5-6 po-uka o redovničkim zavjetima, o ljubavi prema Družbi i starješicama.

Dvadeset dana potom stigao je odgovor iz Argentine da se spremaju za put, a oni su se za-uzeli kod vlasti da sestre imaju slobodan ulaz u zemlju. Sada su odmah tražile sve potrebne dokumente i činilo se nemoguće sve postići u 20 dana. No, dragi Bog je pomogao i sve ise-ljeničke vlasti u Splitu i Korčuli su se zauzele i telefonski rješavale, tako da smo se sve upra-vo čudile.

Dana 10. ožujka dođe brzojav da su plaćene putne karte i da sestre mogu putovati. Tek sa-da su određene sestre bile sigurne da im je ovo posljednja večer u dragoj Kući matici, jer sutra ujutro moraju biti već u Korčuli.

* Izvadak iz rukopisne *Povijesti Družbe Kćeri Milosrda (1918.) 1920.–1939.* koju je prema Dnevniku Kuće matice u Blatu i kazivanju Majke utemelji-teljice bl. Marije Propetoga napisala s. M. Emila Špoljarić 1960. godine.

Te večeri u tajanstveno osvijetljenoj kapelici klečalo je sedam sestara uz svoju duhovnu Majku i sve članice samostana.¹ Došao je naš duhovnik don Adalberto Toth, koji je uputio nekoliko poticajnih riječi i podijelio blagoslov s Presvetim. Zatim je progovorila Majka glavarica, toplo i srdačno kako to samo majčino srce znade. Svakoj sestri predala je križ da joj bude: vodič, uzor i utjeha. Za nadstojnicu imenovala je s. M. Imeldu Petković – Čića, njezinu zamjenicu s. M. Tarziciju Dimitrijević, a drugu savjetnicu s. M. Lucijanu Kerhač. Nadstojnici je predala sveta Pravila – Ustanove i nadopune za nadstojnice.

Nakon večere kofere im je pregledala Majka glavarica da vidi je li sve spremno. Lijepo je

bilo promatrati sestre kako su posljednje vrijeme skupljale sve potrebno: jedna uzorke, nacrte, čipke, druga prepisuje predstave, note, radnje za djecu, ljekovito bilje itd. Svi koferi bili su uredu. Posebno je bio lijepo opremljen koferić za prvu pomoć.

Slijedila je dirljiva oproštajna akademija. U ime zavjetovanih sestara oprostila se s. M. Eugenija Matutinović, a zatim jedna novakinja, kandidatica i siroti-

ca. Na kraju se oprostila jedna od putnica. Poslije akademije bilo je međusobno oprštanje, praćeno suzama, a onda večernje molitve i počinak u Gospodinu.

U četiri sata probudi ih samostansko zvono i pozove na razgovor s Isusom. Zbog putovanja sveta je misa započela u pet sati. Čitala se naročito za putnike. U poslanici bile su riječi Gospodinove upravljenje nekada Jakovu: »Ja će biti tvoj čuvar kuda god podješ i dovest će te natrag u ovu zemlju i neće te ostaviti dok ne ispunim sve što rekoh.« A u evanđelju: »Idite, propovijedajte govoreći: ‘Približilo se kraljevstvo nebe-

¹ Prvih sedam sestara koje su iz Kuće matice 11. ožujka 1936. godine pošle u misije u Argentinu bile su: s. M. Jozefina Bosnić, s. M. Azarija Kumić, s. M. Miroslava Škrinjar, s. M. Andriana Tomašić, s. M. Lucijana Kerhač, s. M. Tarzicija Dimitrijević i s. M. Imelda Petković.

U Kronici Južne Amerike zapisane su riječi bl. Marije Propetoga prvim sestrama misionarkama: »Duše drage, ljubljene kćeri, vi ste se posvetile Bogu na sveti dan svojih zavjeta, da s njim surađujete za spasenje duša za koje je on dao sebe i za slavu Očevu. Ostavio je svoju Majku, dajući i zadnje kapi svoje krvi za naše spasenje, da nam pokaže pravi put i svoju istinu. Došao je s neba na ovu zemlju i izabrao vas da podete poučavati i tješiti duše. Podite s njim, sretne i hrabre u njegovoj svetoj ljubavi. Sretna je zaručnica kad ide sa svojim ljubljenim zaručnikom na dalek put, jer je nitko ne smeta. A vi možete biti još sretnije, jer idete sa svojim božanskim zaručnikom, kraljem neba i zemlje, kraljem ljubavi i moći. Pouzdajte se potpuno u njega i u njegovu božanskom zagrljaju ostanite vječno. Kćeri moje, samo za jednu stvar vas zaklinjem i molim kao majka, ostanite uvijek vjerne svom božanskom zaručniku, sve do smrti. On vas čeka s Ocem u vječnosti, gdje ćete se u njegovu blaženstvu odmarati i uživati njegovu ljubav i vječno veselje. Podite, drage kćeri, mrtve za svijet, ali vesele. Poletite kao anđeli u pomoć trpećem čovječanstvu. Milijuni duša vas čekaju i u boli zazivlju. Isus ide s vama da ih preko vas utješi. Pokažite im preko njega put u našu pravu nebesku domovinu, u kojoj će se sve njihove boli olakšati. Moj duh je s vama i s Isusom. Njemu i zaštititi preblažene Djevice Marije i svetom Josipu vas povjeravam« (Atanazije Matanić, *U znaku ljubavi*, Zagreb, Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje, ²1999., 100).

sko.' Nemoćne liječite...« Na svetoj misi najprije blagovahu kruh jakih sestre putnice s Majkom na čelu, a onda ostale sestre.

Zatim je bila zajednička kava i opet zajednički poklon pred tronom Krista Kralja, vruće se pomoliše i zanosno zapjevaše: »Isuse, tebi živim, Isuse, tebi umirem...« predvođene križem u pratinji duhovne Majke spuštiše se u dvorište gdje ih dočekaše u dvoredu sestre, novakinje, kandidatice i sirotice. Još jednom, vedre u Gospodinu i željne apostolata, ljube se sa svakom i preporučuju u molitve. Zbor sestara ganutljivo im otpjeva:

»Idite, nosite sjeme Božje riječi,
nosite mir, kazujte istinu i ljubav.
Ostvarujte ideje velike Majke
koja za slavu Krista, sebe i djecu daje.
S križem u ruci, a ljubavlju u srcu,
otvarajte put dušama k Bogu,
ostvarujte ideje velike Majke
koja za slavu Krista sebe i djecu daje.«

Zatim krenuše prema autu, naručenu samo za njih, da ih odveze u Korčulu. Pratile su ih sestre, novakinje, kandidatice, sirotice, djevojčice društava, a bilo je dosta i naroda. Pred autom su se pozdravile s duhovnikom i opet se čula pjesma »Idite, ostvarujte ideje velike Majke...« Još jedan pogled i lagani pokret ruke na pozdrav i auto je krenuo sa sestrama koje su zanosno pjevale:

»O, Marijo Majko,
Kada prevalim gore,
Ti Isuse, ti moj raj, Isuse,
tebi živim i sv. Josipu.«

Sestre su bile vesele i raspoložene, a Majka koja ih je pratila, stisnula je srce i tiho molila. U Korčuli su uredile potrebne dokumente i do podne bilo je sve gotovo, pa su ušle u parobrod i krenule za Split. Tu su ih dočekale mile sestre i htjele ih odvesti kući da se malo odmore, ali one su željeli najprije urediti na agenciji potreb-

no za putovanje. Gospodin Radimir bio im je pri ruci i pitao ih kako će putovati bez dozvole za useljenje. Sutradan u 9 sati morale su biti na konzulatu. Budući da dozvola za useljenje nije stigla, konzul im je dao dozvolu za putovanje i uvjerio prečasnu Majku da bude bez straha, jer postoji iznimka u zakonu po kojoj sestre bolničarke mogu putovati bez te dozvole. I tu se viđao prst Božji, jer su nam sve vlasti isle na ruku kao da rade pod uplivom neke više sile. Kad su završile poslove na Konzulatu, pošle su na liječnički pregled. I tu su se bojale da ne nađu na koju zapreku, ali dobri Bog je učinio tako da ih nisu ni pregledavali, već im kazaše: »Sve ste zdrave, sretno putujte.«

Zahvaljujući dobrom Bogu sve je za putovanje bilo gotovo u deset dana, dok drugi čekaju mjesecima. Dobro je rekao gosp. Tedeski u Korčuli: »Vi idete u Ameriku kako još nitko nije isao.« Svatko se tome čudio, ali mi nismo, nego smo se još više uvjerile da kad dragi Bog nešto hoće i bez ljudskih formula i natezanja može učiniti.

Poslije večere u Splitu, Majka glavarica održala je posljednji majčinski govor svojim dragim duhovnim kćerima. Između ostalog rekla im je:

»Djeco moja, ne putujemo samo u Argentinu, nego u vječnu domovinu. Tamo ćemo se brzo sastati i zauvijek pjevati našoj vječnoj Ljubavi. A sada podite, radite za Boga i duše. Ljubav i milosrđe njegovo odnesite bijednom čovječanstvu koje očajno trpi. Radijte za Isusa, svoga zaručnika i milu Družbu. Žrtvujte se za svoje mile sestre. I krv, ako bude potrebno, dajte jedna za drugu. Ljubite se međusobno i po tome će svi poznati da ste Isusove službenice.«

Zatim je jedna sestra recitirala *Mile naše sestre*.

Mile naše sestre

Preko plavog sinjeg oceana
U tuđinu vi nam odlazite
Da temelje nove tamо
Svojoj mladoj Družbi postavite.

Ostavljate ono srce,
Koje žarko ljubi svaku
Koje drži cijelu Družbu
Ostavljate milu Majku.

I Maticu, svoju milu
Kolijevku ostavljate
I ljubavi vijenac svete
Ostavljate svoje sestre.

Ostavljate domovinu,
Ah, Hrvatsku našu divnu,
Za koju svaka od vas goji
Svetu, žarku ljubav silnu.

Dalmatinske ove žale,
Milo, plavo naše more
Cvijeće, ptice, polja lijepa,
Kršne hridi, zelen gore.

Sve, sve ovo ostavljate,
Od te svoje mile zemlje
Zadnji pozdrav još do malo,
Primit ćeće od djece njene.

Poslušnost vas sveta vodi
A nju jači ljubav Kristu
O, ta sveta ljubav neka učini
Redovnicu vijek vas čistu.

Redovnicu požrtvovnu,
Redovnicu idealnu,
Redovnicu vijek ustrajnu,
Redovnicu heroj ženu.

Vaše sestre kod kojih ste
Zadnji danak vi sprovele

Pružaju vam ovaj dara
Te vam svaka od njih veli:

Majka dala vam je Oca
Čije srce sve vas krije,
Sestre pružaju vam Majku
Da vas njena ljubav grije.

Ovoj divnoj, svetoj Majci,
Sve vas skupa izručamo,
Neka njezina ljubav čista
I vas čuva za svog Krista.

Neka vas čuva miloj Družbi,
Miloj Majci, svojoj rodbini,
Svim sestrama svojim milim
I hrvatskoj otadžbini.

Svako djelo i najmanje,
Neka Majka blagoslovi,
I čudesa za spas duša,
Neka po vama ona tvori.

O, radite neumorno
Za tu našu Družbu milu,
A molitve naše uvijek
Pratit će rad od vas sviju.

Vi primite ovaj dar
Što vam pruža ljubav sama.
I ta žarka naša ljubav
Neka putuje sretno s vama.

U radosti i nevolji
Miso k Majci neka vam leti,
A njezino milo srce
Neka vas onda i nas sjeti.

Po Mariji k Bogu svome,
Uživajte sreću pravu,
I molite da svi skupa
Dođemo u rajsку slavu!

Još je Majka sa svakom posebno popričala i zatim ih pozovu da krenu. Majka ih blagoslovi i otpriati na Poljud gdje

je bio, dosta udaljen od obale, usidren prekoceanski parobrod Neptunia. Majka još jednom svaku zagrli i šapne joj na uho: »Kćerce, ostani Isusu vjerna!« i podijeli im blagoslov.

S. M. Eufemija Radović s još jednom se strom dobila je od vlasti dozvolu i pošla je motorom do parobroda i tu smjestila sestre. Na povratku pričala je Majci glavarici o raspoloženju sestara, ljepoti parobroda i donijela joj njihove posljednje pozdrave, dok su naše mile sestre plovile na valovima plavoga Jadrana prema oceanu i cvjetnoj Floridi.

Za sretno putovanje sestara sve dok ne stignu, u Kući matici svaki dan molile su se tri svete krunice, križni put i prikazano je pet svetih misa i pričesti. Za njihovu putnu otpremu potrošilo se 15.000 dinara.

Dobri Bog im pomogao i čuva ih na svim njihovim putovima te ih sve doveo u vječnu domovinu.

Druga skupina sestara – 27. travnja 1937.

Naše mile sestre, koje su prošle godine otisle u Ameriku, hvala Bogu, lijepo su se snašle i uputile u rad. Sada im se pruža prigoda da otvore još dvije filijale, pa su zamolile Majku glavaricu dozvolu i pomoći. Ona, sretna u duši da Gospodin odabire njezine duhovne kćeri za misionarke, spremno se odazove i ovaj puta njegovu pozivu. Odabere odmah sedam sestara i pozove ih mjesec dana u Maticu da se okrijepe na vrelu njezinih majčinskih pouka koje im

je dnevno držala. One su pažljivo slušale i u srce primale svaku njezinu riječ, jer im je bila sveta, da jednom kad

budu daleko po njezinim uputama usmjere svoj život i rad.

U tih mjesec dana pripremili su potrebne isprave za putovanje. I ovaj puta sveta Providnost je sve vodila. Tako npr. važno pismo bez kojega se nije moglo ništa poduzeti, sestre su poslale iz Amerike 8. travnja, a Majka ga je primila 11. travnja. To je bilo čudo da je stiglo u tako kratku vremenu i Majka je u tome vidjela volju Božju da pošalje sestre, jer drugo pismo nevažno za putovanje koje su sestre zajedno poslale, stiglo je tek 18. travnja. Bilo je još nekih poteškoća za koje se mislilo da će sigurno omesti putovanje, ali Gospodin ih je sve milostivo uklonio. Dapače, sestre nisu trebale ići niti potpisivati u ured već im je činovnik donio spise u samostan.

Uvečer, 26. travnja bio je oproštaj. Sestre su putnicama izrazile žalost zbog rastanka, ali i radost što ih božansko srce odabire za širiteljice njegove ljubavi. Zaželjele su im da hrabro idu naprijed i smjelo kroče, s križem na grudima, znakom našega spasa. Neka ih sveti posluh vodi da širom svijeta nose istinu i ljubav te svima naviještaju kraljevstvo Božje. Neka se žrtvuju za slavu Božju, spas duša i procvat mile nam Družbe. Zatim je stupila na pozornicu s. M. Terezija Stantić, koja se u ime putnika ga-

nutljivim govorom oprostila od Majke glavarice i sestara. I Majka je progovorila dirljivim govorom, toplim i punim majčinske ljubavi i stavila ih pod okrilje Presvete Djevice i Presvetoga Srca Isusova, da ih prate na njihovu putovanju, u radu i djelovanju.

Sutradan je bila pjevana sveta misa za naše drage putnice s papinskim blagoslovom. Bilo ih je dirljivo gledati kako jedna za drugom poslije č. Majke primaju kruh jakih posljednji put u dragoj kapelici Kuće matice. Na njima se vidjela sabranost i predanje svetoj volji Božjoj. U tri sata poslijepodne, pod vodstvom Majke glavarice, naše sestre putnice, pozdravile su Isusa u kapeli: s. M. Esteru Mak iz Šoštnja, s. M. Elvira Rogić iz Subotice, s. M. Anditu Mihatov iz Preka, s. M. Bogumila Radačić iz Blata, s. M. Florijana Švrugulja iz Zadvarja, s. M. Tihomila Mezić iz

Malog Iža i s. M. Tereziju Stantić iz Subotice. Do nogu Svetootajstvenog Isusa još jednom su obnovile svoju žrtvu i zamolile duhovne snage da junački izdrže, potpunim predanijem u nje-govu svetu volju. Zatim u procesiji, s križem na čelu, pratile su ih sve članice samostana do auta, gdje su im sestre sa suzom u oko još jednom zapjevale: »Znakom spasa kročite smjelo, noseći Istinu i Ljubav, sijući mir«. Kad su ušle u auto slušale su posljednji put:

»Ah, zbogom, mile sestre, sretno putujte nam,
Ah, zbogom, mile sestre, molit ćemo za vas,
Ah, zbogom, mile sestre, ne zaboravite nas.
Ah, zbogom mile sestre, neka ljubav spaja nas.«

I auto je krenuo, a one su po posljednji put gledale mjesto u kojem je njihova mila Matica i u kojoj su toliko lijepih časova provele.

Perčasna Majka pratila ih je do Splita, a č. vikarija s još četiri sestre do Vela Luke. U autu su pjevale i u Veloj Luci pokazale su se kao prave junakinje koje Isusu za ljubav dragovoljno ostavljaju dragu domovinu i sve što im je najmilije na svijetu da Bogu ugode i izvrše nje-govu svetu volju. Prije odlaska parobroda, prisutne sestre pružile su im topli sestrinski cjelov i kitu crvenih ruža u znak sestrinske ljubavi, a zatim, uz lepršanje bijelih rupčića, isčezenule su na moru. Dobri Bog neka ih prati da sretno dođu u mjesta koje im je odredio za misijski rad.

Pouka Majke Marije Propetoga

Rim, 1. ožujka 1961.

Moramo davati živ primjer evanđelja

Sestre mile, dolazi vrijeme da vas pošađjem dvije po dvije u svijet, kao što je Gospodin poslao svoje apostole dva po dva da propovijedaju evanđelje. Morate se pripraviti, osobito dubokom poniznosti, da možete davati svet primjer svojim sestrama da budete živo evanđelje, da budete prožete poniznošću, ljubavlju i pokornošću prema svojim starješinama.

Rekao je Gospodin: »Učite se od mene jer sam blaga i ponizna srca i naći ćete mir dušama svojim« (Mt 11, 29). Mi nismo pozvane da propovijedamo kao svećenici, ali smo pozvane na to da dajemo dobar primjer poniznosti svojim sestrama i svima koji nas okružuju. Cijeli naš život mora se sastojati iz poniznosti. Ponizna duša sve podnosi, sve prima blago. To ne znači da ona ne vidi i ne osjeća ono što se oko nje događa, dapače, i ona je osjetljiva na nepažnju sa strane sestara, a možda i starješina, ali ona sve mirno prima, sjećajući se Gospodina koji je isto tako bio krivo osuđen i ponižavan, no, sve je to primao u svetoj šutnji i poniznosti. Preporučujem vam, drage sestre, da budete ponizne i blage kao janje pred svojim starješinama, kao prikazane za žrtvu, jer to je bît našega zvanja. A vi koje ćete jednom biti na upravi, preporučujem da govorite svojim sestrama o tom divnom primjeru Isusove poniznosti. Ako vi budete pravo i istinito ponizne, iz punine srca govorit će vaša usta. Poniznost neka буде vaš najdragocjeniji biser, jer se jedino po njoj Bogu svidamo. Zato ponizne uzvisuje, a ohole odbacuje. To se je ostvarilo i na novoj našoj časnoj majci, s. Julijani Franulović koja se svidjela Gospodinu zbog njezine poniznosti, pak ju je on uzvisio.

I mi volimo ponizne osobe, a od oholih bježimo. I ljudi u svijetu vole ponizne re-

dovnike i redovnice, kao što je bio naš sveti otac Franjo koji je Bogu privukao bezbrojne duše jer je bio ponizan. Već za svoga života imao je velik broj braće, a danas franjevački red ima hiljade i hiljade redovnika po svijetu, jer ih je privukla poniznost sv. Franje i njegovo siromaštvo. Ako budete ponizne i vi ćete osvojiti mnogo zvanja za svoju družbu.

Majka se Božja svidjela Gospodinu zbog svoje prevelike poniznosti, te ju je izabrao za majku svoga sina i tako uzvisio nad sva stvorenja. Čujmo kako ona sama pjeva: »Veliča duša moja Gospodina, jer pogleda na poniznost službenice svoje i velike stvari mi učini onaj koji je moguć« (Lk 1, 46.48). Dakle, ako hoćete biti dostoje Gospodinova pogleda, slijedite Blaženu Djевичu Mariju u poniznosti.

U Svetom pismu nalazimo mnoge primjere poniznosti, kao sv. Job koji je bio mnogo kušan, a ipak je ostao ponizan pred Gospodinom i zato ga je Gospodin uzvisio, nagradio.

Poniznost je odlika naše družbe. Ne mojte se povesti za onima koji odskaču u bogatstvu. Mi ćemo uvijek ostati malene i siromašne, ali u svetosti moramo biti velike. Blagopokojni zagrebački biskup Antun Bauer mnogo je ljubio našu družbu. Uvijek je govorio da smo mi njegove sestre. Zašto je toliko volio naše sestre? Jednom kad nas je pohodio, opazio je na zidu obješenu na tablici preporuku Majke utemeljiteljice sestrama u kojoj je pisalo da među svim redovnicama u Zagrebu budu najmanje. Njemu se taj duh poniznosti jako svidio i stoga je mnogo poštivao naše sestre.

Ja vam, drage sestre, i nadalje još uvijek taj duh poniznosti osobito preporučujem. Neka odsjeva na vašem licu, u vašem govo-

ru, u ponašanju, na odjeći, u hrani i pokućstvu – uopće u svemu.

Kad je osoba pred Bogom ponizna, onda one stvari koje joj po pravu i ne pripadaju, Bog joj ih po svojoj milosti udijeli, što je najboljim dokazom primjer satnika iz Evandelja koji je rekao: »Gospodine, nisam dostojan da uđeš pod krov moj, ali samo reci riječ i ozdravit će sluga moj« (Mt 8, 8). On je bio satnik, uzvišen u očima ljudi, ali se ipak pred Gospodinom Bogom ponizio, pa je stoga i primio milost. Isus mu je rekao: »Idi i neka ti буде kako si vjerovalo« (Mt 8, 13). Još i primjer žene Kananejke kojoj je Gospodin rekao da nije pravo da gospodar baca kruh djece pred psiće, no ona je u poniznosti odgovorila da i psići jedu mrvice s gospodareva stola i Isus se tome zadivio i rekao joj: »Ženo, velika je tvoja vjera!« (Mt 15, 28) i ozdravio joj kćerku.

Duhom poniznosti i poniznom riječju sve se dobiva i postiže i sačuva se mir u kući i u društvu i svuda, a ohološću se sve gubi.

Duh oholosti je u čovjeka usaden još od malih nogu. Već se u djece opaža da žele biti prvi u svemu. Taj duh oholosti u čovjeku sve više raste, ako ga ne suzbijamo. Ali mi se moramo boriti protiv toga, moramo biti kao djeca koja ne znaju što je oholost, jer je Gospodin kazao: »Ako ne budete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko« (Mt 18, 3).

Prvo, moramo biti ponizni u molitvi pred Bogom. Drugo, treba čvrsto odlučiti da ćemo se vježbati u poniznosti. Naprimjer, jedan se mjesec vježbati u poniznosti pred Gospodinom Bogom, drugi pred starješinama, treći pred samim sobom. Tako ćemo postići mnoge milosti, duše će nam se sposobiti za razumijevanje božanskih stvari, bit ćemo milije našem božanskom zaručniku, a uspješnije ćemo djelovati u dušama.

Ponizna redovnica neizmjerno mnogo djeluje među dušama. U nekoj je bolnici bolesnike dvorila vrlo ponizna i blaga redovnica bolničarka koja je tako ljubazno stupala s bolesnicima da su je svi zavoljeli i htjeli stalno imati uza se, dok drugu koja je

s njima postupala hladno, zbog njezine oholosti nisu htjeli ni vidjeti. Tako moj brat koji je imao tumor na mozgu pripovijeda kako ga je dvorila vrlo ponizna redovnica koja je svojom strpljivošću toliko na njega djelovala da je i on strpljivije podnašao svoje boli koje su doista bile velike.

Vidite, draga djeco, i sam Bog se gane na poniznost. Zato ako hoćete raditi s dušama na bilo koji način, budite ponizne dušom i srcem pa ćete uspjeti. I svjetovnjaci vrlo osuđuju ako vide redovnicu koja nije iskreno ponizna, nego se samo vanjštinom prikazuje. Oni to vrlo dobro opažaju, pa joj se rugaju. Čuvajte se da ne budete vi takve, da nas ne budu nazivali varalicama, da se prikazujemo svete, a da u duši nismo takve.

Mi smo došle u samostan da slijedimo život Gospodina našega Isusa Krista. To simbolizira već naše odijelo: glavu smo pokrile koprenom, za ukras smo stavile križ, znak da smo umrle svijetu. Zato čitajmo često sveto Evandelje, jer je to knjiga života, i knjigu »Kako ćemo uzljubiti Isusa Krista?« Tu ćemo naučiti pravi duh poniznosti, tu ćemo dobiti snage da sve rado podnosimo i zaslужimo vječni život. Vidite, božanski Spasitelj nije došao na ovu zemlju kao kakav učenjak. Ne, nego je uzeo obliče nemoćnoga djeteta i rodio se u štalconi među životinjama. A mi bismo htjele da nas časte i poštuju. E, onda bi morale skinuti križ sa sebe, da ne varamo svijet kao da naslijedujemo propetoga Krista. Mi moramo biti drugi Krist, kao što je bio sv. Pavao koji je rekao za sebe: »Živim, ali ne živim više ja, nego Krist živi u meni« (Gal 2, 20).

Kéeri mile, po uzoru ovih svetih primjera budite i vi ponizne pa ćete omiljeti Gospodinu. Neka Duh Sveti bude uvijek s vama da budeste ponizne i da, gdjegod dodete, svima svijetlite za primjer. Tko je ponisan taj je i ljubazan i pokoran. On je po srcu Božjem. Neka, dakle, Isus nađe zadovoljstvo u vašem srcu, a moja duša će vas blagoslovljati, sada i kroz svu vječnost.

Razmatranje o muci Isusovoj*

26. veljače 1931. u Domu zdravlja u Blatu

Getsemanska ura

Četvrtak je. Noć je. Duša moja tražila je davno posvemašnju sanoću da u krikovima i lomljenu izlje pred tobom boli svoje, o Bože i Gospodaru moj! Moji se grijesi gomilaju preda mnom, teški su i neizbrojni! O, bijedna dušo! Vidim muke do smrти, a poslije smrти vječni oganj. Vidim od svoje mladosti muke da ga ne uvrijedim, a ipak?! Zlato moje! Što sam učinila? Željela sam, vapila i mučila se da te ne vrijedam, a ipak koliko te uvrijedih! Oprosti! Oprosti! Možeš li tolike uvrede oprostiti?! Ne molim da mi oprostiš kazne kojima ti, jadna, mogu davati zadovoljštinu u onim strašnim mukama, već da tvoje veličanstvo, tvoja svetost oprosti uvrede. Oprosti! Oprosti! Srce će mi puknuti! O nevjerno srce! O bijedno srce! Tko će te utješiti? Nitko osim njega, onoga koga sam vrijedala.

Ostatit ću sada bol i jauk zbog svoga grijeha i trpljenja. Ah, dopusti, Gospodine, da te izdaleka pratim u muci tvojoj, ako srce bude moglo kako i osjećam, da izdaleka u svojoj nevrijednosti skoči k tebi, k Srcu srca moga, k Bogu duše moje, k Ljubljeniku svome. Sada oprosti, oprosti! Ti ni Judin cjelov nisi odbio, ali jao, ja sam gora od Jude. Srce će mi puknuti od boli i kajanja.

Ideš na Maslinsko brdo da u miru i samoći pogledaš zemlju i sve grijehu svijeta, pomoliš se još jednom svom nebeskom Ocu i prikažeš mu se za zadovoljštinu. Ideš i ostavljaš sve: i majku i uče-

nike i ljubljene duše, o ne, ostavio si im sebe u svetom sakramenu Posljedne večere. Ideš, Zlato moje, sam. Našao si se sam u toj noćnoj tišini u vrtu boli. Gledam te. Zaustavio si se, pogledao si dugim, toplim, nježnim pogledom svu zemlju, svu djecu svoju, kao majka što se strese na pomisao da se dijeli od djece svoje, kao zaručnik od ljubljene zaručnice, kao stvaratelj, umjetnik od remek djela svoga, jer tvoja je zemlja i sve što je na njoj, svemir i sve što prebiva u njoj.

Pogledao si Jeruzalem, sve spava, a budni su oni koji se dogovaraju kako da te uhvate, muče i sude. Podižeš božanstvenu glavu prema nebu otkuda si došao da spasiš rod ljudski i, evo, došao je čas da se predaš da ga krvlju svojom otkupiš i da svi budu tvoji. Do sada si bio na nogama, sav zanesen, tvoja bijela haljina koja je dosegala do zemlje, učinila te je veličanstvena kao nebeskog svećenika, ali uz to si vidio u duhu da će se mnoge duše izgubiti i biti odijeljene od tvoga srca koje ih neizmjerno ljubi. Srce ti se potreslo od žalosti i boli, pao si licem na zemlju i zaplakao si gorko nad izgubljenom djecom srca svoga, kao za zaručnicom, ljubljenom dušom, za koju daješ svu krv srca svoga.

Kad si osjetio da će oni to čisto srce izgaziti, tu ljubav prezirati, oh, to presveto srce, počelo je silno tući, odjednom se u boli stisnulo, protreslo, krv provalila kroz arterije čitavim tijelom, počela strujati i kroz kožu, otisnula se, kao kapljе znoja i kapala

* Marija Propetoga Isusa Petković, *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni zapisi*, prir. Mladen Parlov, Split, Verbum, 2003., 218-222.

na tu zemlju. Tu sliku nije mogla dugo trpeći njegova ljubljena duša, da će prezreti i pogaziti njegovo srce, njegovu ljubav, i zamoli Oca vapijućim glasom: »Oče, ako je moguće neka me mimoide čaša ova, ali ne kako ja hoću, već kako ti hoćeš« (Lk 22, 42). Nije tim vapajem htio reći: »Nek' me mimoide kalež, muka, smrt!«, ne, kad je sam rekao da čezne za njime, kad ga vidimo kasnije da je zagrljio križ. Ne, nije se za to zgražao, trpio i vatio: »Nek' me mimoide ova čaša«, već da ga mimoide misao, bol da će se mnoge duše izgubiti, pogazivši njegovu ljubav i krv, to srce koje čezne za njima i želi ih učiniti sretne, blažene, a vidi ih da su osuđene.

Silna ljubav je učinila da je na križu prolio svu svoju krv kao zadovoljštinu za pokađane grešnike, a ljubav je istisnula krv i suze iz srca za izgubljenu djecu, ne čavlima već duševnom boli. U toj duševnoj boli, tijelo Isusovo bilo bi podleglo, Isus bi bio umro, jer i po sudu liječnika, kad se čovjeku krv u silnoj stisci probije kroz arterije i razlijite kaplje kroz kožu, smrt je neizbjegiva, ali Otac nebeski ga okrijepi da može po ljubavi srca svoga podnijeti još grozne muke i križem otkupiti pravedni i pokajani svijet. I posalje mu anđela, ne da ga utješi već da mu pruži kalež da prinese žrtvu za cijelo čovječanstvo, da ga ni ona čaša za koju je molio ne mimoide, već i za izgubljene da dade zadovoljštinu Ocu.

I uzme Isus kalež i prikaže svu krv Srca svoga, sve muke i boli, svu ljubav i život svoj za otkupljenje duša, podigne u vis Ocu za zadovoljštinu, onda ga primakne usnama, obori oči u tajanstvenom predanju, uprtim očima u nebeskoga Oca da mu dade snage da ispije u duhu gorki kalež do dna. I anđela nestane. Onda padne u dugu molitvu oprاشtajući se sa zemljom koju je natopio svojom krvlju i suzama. Dugo ju je ljubio. Oh, da mu je bilo kome otkriti bol svog Srca, svoju božanstvenu izmučenu glavu na koje srce nasloniti i otkriti ljubav i bol i reći zadnji zbogom, ali nikoga nema.

O Isuse, srce će mi puknuti ako ga dalje zagušujem zbog nedostojnosti, jer srce hoće da poleti k tebi, kao ono mnogo puta da ti podigne svetu glavu i nasloni je na sebe. Oh, sad nisam dostojava, time ti nove muke uzrokujem, jer vidim da plačeš i nad mojim grijesima i nad mojom bijedom. O, Zlato moje! O, Ljepoto! O, Sunce moje! Ljepoto! Ljepoto! Ljepoto! O ljubavi srca moga! O sve moje! Ideš u muku, na smrt, dijeliš se od mene! Je li zauvijek, Isuse? Čuj me, smiluj se i oprosti što sam te tako uvrjedila. Isuse mili, prečisti, prije nego ideš da te grozno muče, oh, da mi je cijelove izliti na presvete twoje noge, čelo, lice i čvrsto, čvrsto te u boli zagrlići, privinući twoju glavu na svoje bijedno srce. Ali nisam dostojava, nečista sam, bijedna i gubava. Oh, srce, sledi se, umukni, priguši se. Ali anđeli slete i s počitanjem izljube Isusu ruke i noge.

Isus, videći u duhu da se približava rulja, podje da pozdravi učenike. »Nađe ih gdje spavaju. I ukori ih: 'Zar spavate? Zar jedan sat niste mogli bdjeti sa mnom? Bdijte i molite da ne upadnete u napast. Ustanite, evo se izdajnik približava.' I evo Jude. Pozdravi ga: 'Zdravo, Učitelju' i cijeliva ga. Isus ga je još htio spasiti i reče: 'Prijatelju, zašto si došao?' Juda šuti. On nastavi da ga takne: 'Juda, zar cijelovom izdaješ Sina Božjega?'« (Lk 22, 45-48).

Kad su vojnici vidjeli Isusovu pojавu i kad je njegov božanski pogled pao na njih, ostali su skamenjeni, nitko se nije usudio približiti mu se. A on ih milo zapita: »Koga ištete?«, a oni rekoše: »Isusa Nazarećanina.« Kad im Isus svom božanskom izjavom reče: »Ja sam« padaše svi na pete i ostadoše bez snage. Ali Isus htjede da podnese muku za nas, probudi ih i reče, zatajivši svoje božanstvo: »Koga ištete? Ako li mene, onda pustite ove da odu« (usp. Iv 18, 4-9). Da, zapovijedaš im da puste twoje mile učenike, twoje apostole, twoje svećenike, da ne diraju u njih, a sebe predaješ za sve. Isuse, Isuse, slatki, ideš na muke! O, dopusti da te iz dalmjine pratim!

s. M. Zrinka Vuković,
vjeroučiteljica u Osnovnoj školi
»Frana Galovića« u Zagrebu

Misije na Kubi

Osluškujući znakove vremena i slijedeći svoju karizmu Družba Kćeri Milosrđa je 2014. godine u Havani na Kubi započela svoje misijsko djelo: donositi i svjedočiti Boga koji je Milosrđe. Sestre sudjeluju u župnom apostolatu i djeluju misijski među narodom koji je poprilično obeshrabren u izgradnji svoga vjerskog života i zastrašen državnim režimom u kojem je sve vjersko bilo zatirano. U takvoj dezorijentiranosti i zbumjenosti velika je praznina u življenu etičkih i moralnih vrijednosti u društvu. Sestre se u svome radu susreću s mnogima koje muči bolest, siromaštvo i nepoučenost, a posebice stariji pate od samoće i napuštenosti. Jako malo ljudi živi svoju vjeru, što i ne čudi jer vjerske pouke desetljećima gotovo da i nije bilo. U prenapučenim gradskim sredinama nema mjesta za igru pa djeca doslovno postaju djeca ulice jer se tamo druže i igraju, a tu na njih vrebaju i

mnoge opasnosti. Nakon završetka škole, djeca i mladi nemaju neke sadržaje gdje bi mogli razvijati svoje kreativne sposobnosti. Njihovi domovi često su jako skučeni, tako da cijele obitelji žive u jednoj jedinoj sobi.

Nedavno je područje Havane poharao uragan Irma od čega je stradala i župa naših sestara. Polovica stanovništva ostala je djelomično ili potpuno bez svojih domova. Poginulih, hvala Bogu, nije bilo zbog pravovremenih evakuacija, ali na povratku svojim domovima našli su vrlo žalosnu situaciju. Voda je sve odnijela ili uništila. Ljudi nemaju sredstava za popravak, a država gotovo ništa ne daje besplatno. Mnoge pomoći koje im se nude obično su varanje ili »prodaja pomoći«. Katolička crkva je jedina ustanova koja prati ljude u njihovim stvarnim potrebama i živi s njima putem svojih misionara, pomažući im u evanđeoskoj ljubavi i bratskoj solidarnosti.

Naše sestre pojećuju župljane u njihovim domovi-

ma, slušaju njihove patnje i prepoznaju potrebe, nastojeći naći načina da im se pomogne na pravi način. Tako je činila i naša utemeljiteljica, bl. Marija Propetoga, u vrijeme Prvoga i Drugoga svjetskog rata. Sestre nastoje pomagati svima koji zatraže pomoć, bez obzira na vjersko opredjeljenje potrebnika. Ponekad je zbog manjka sredstava teško priskočiti u pomoć svima. Sestre ne dobivaju za svoj rad državnu plaću, nego svoje životne troškove i sredstva kojima pomažu drugima stječu iz milostinje dobivene donacijama iz raznih izvora.

Sestre su organizirale i malu glazbenu školu. Na takav način dopiru do djece, pa i njihovih obitelji i donose im Radosnu vijest, Isusa Krista, i blizinu njegova kraljevstva. U širenju

Božeg milosrđa sestrama pomažu i laici koji su se okupili oko bl. Marije Propetoga i njezine duhovnosti milosrđa. S laicima sestre mogu širiti pastoralni rad. Oni su im desna ruka u pogmanju potrebitima.

Misionarski život i djelovanje na Kubi nije nimalo lagano. Prijeko je potreban oprez u susretu s raznim strukturama. Sestre su vrlo često u prigodi da pruže onaj doista prvi navještaj vjere i posvjedoče Boga među ljudima koji ga ne poznaju. Molimo Boga da po zagovoru bl. Marije Propetoga ohrabri sestre Kćeri Milosrđa na ovom djelu Crkve i da im pribavi sredstva kojima će moći pomagati potrebnike oko sebe. Sestre su zahvalne na svakoj pomoći, onoj materijalnoj, a ponajviše duhovnoj.

Deset tromjesečja ususret stogodišnjici Družbe Kćeri Milosrđa

Od svojih starozavjetnih predaka kršćani baštine slavljenje velikih događaja iz svoga hoda s Bogom, a na ta slavlja pripravljali su se zahvalna srca i duha puna nade u Božju prisutnost među njima. Družba Kćeri Milosrđa, prva izvorno hrvatska redovnička družba, utemeljena u Blatu 4. listopada 1920., od dvoje Božjih ljudi, Blajke Marije Petković i njezina biskupa Josipa Marčelića, približava se svome velikom jubileju – slavlju stogodišnjice svoga utemeljenja. Sam nastanak Družbe i njezin hod bio je prožet velikom i izvanrednom Božjom providnošću koja se očitovala od najmanjih svagdašnjih događanja do veličanstvenih pothvata koji su nadilazili svaku ljudsku logiku i više nego skromne snage sestara Kćeri Milosrđa. Družba i svi povezani s njom puni su zahvalnosti za ovaj gotovo stogodišnji hod.

Pogleda uprta u stazu ispred sebe svi se želimo duhovno pripraviti na slavlje od kojega nas dijeli još 30 mjeseci. U tromjesečnim odsjecima, za svaki mjesec s nekim kamenom međašem, *Tebi Majko* nam želi pomoći da se kao štovatelji bl. Marije Propetoga, korak po korak, svjesno približavamo stogodišnjem jubileju njezine karizme milosrđa. U tom ćemo se pripomagati blaženičinim mislima o milosrđu, molitvenim i liturgijskim oblicima pojedinačnih i zajedničkih slavlja, a susret svakog 9. u mjesecu bit će ohrabrenje i poticaj na ustrajnost u hodu ovih 30 mjeseci pred nama do velikog jubileja.

Prvo tromjeseče duhovne priprave u karizmi milosrđa – travanj, svibanj, lipanj

Prvo tromjeseče želimo posvetiti našoj izgradnji u karizmi milosrđa, usavršavajući se u trostrukom oprštanju: Bogu, sebi i drugima. U tom svatko može za sebe naći najprikladnije oblike, a ovdje za svaki mjesec predlažemo poticaje iz blaženičinih tekstova kao podupiratelje u ovom tromjesečju.

Prijedlozi za proslavu svakog 9. u mjesecu u zajednicama gdje djeluju sestre Kćeri Milosrđa, a pripravu i vođenje susreta preuzme neka do sestara iz zajednice sestara ili netko od suradnika:

1. Izlaganje blaženičinih relikvija s uvodnom molitvom.
2. Zajedničko čitanje dijela blaženičine mješevne pouke o milosrđu ili nekog drugog prikladnog teksta.
3. Zajednička ili osobna molitva krunice dočićnoga dana i litanija bl. Marije Propetoga.
4. Euharistijsko slavlje (zajedničko gdje je moguće organizirati ili odlazak na slavlje gdje je dostupno).

Travanj

Temeljna nakana: Oprostiti Bogu!

Naša vježba: Hodočašće u neko svetište ili dulji hod i boravak u prirodi u razgovoru s Bogom i promišljanju da iz njegove ruke primimo sve teškoće u svom životu i prepoznamo ih u Božjem providnosnom planu za nas, a u tomu nam može pripomoći i molitva krunice, kao drugovanje s onom koja se najizvrsnije znala podložiti Božjoj volji i suradivati s njom, Majkom Božjom i našom majkom.

O ljubavi prema Isusu

Da božanska ljubav prodre u dušu i srce redovnice i obuzme ih, i da ona bude sposobna za toplinu ljubavi, treba da je očišćena od svake patvorenosti, odsječena od toga svijeta i da se svjetski sok u njoj osuši na vatri ljubavi Božje – tada više u njoj neće prokljati klica pokvarenosti. Takva čista duša može biti sposobna da ljubav Božju nosi i da toplina njezine ljubavi svakoga grijе i rasvjetjava. Kao što neosušeno i neočišćeno drvo ne može gorjeti, već u dodiru s vatrom počne dimiti, sve zacrni i izazove suze, tako će i duša puna sebeljublja, nečista i patvorena, na dodir vatre, iskušenja ljubavi, početi dimiti u svome sebeljublje, i sve oko sebe potamniti, sve u samostanu smesti i onu blaženu toplinu koju su dotad uživali, ona će zadimiti tako da će svatko orošenih očiju bježi iz njezine prisutnosti, a mlade duše mogu izgubiti i volju za redovničkim životom.

Zato neka svaka sebe dobro iskuša, je li sposobna za tu božansku ljubav i kad je već tu neka se osuši na suncu ljubavi, neka očisti svoje srce od sebeljublja i svega drugoga. Duša koja nije sposobna za tu božansku ljubav i život ljubavi u zajednici, sebi je na teret i svima koji žive oko nje, ona bi svu Družbu smutila, raspršila, jer nitko ne može ostati gdje se dimi, a topline nema.

Ljubav neka oživljuje cijelo tijelo Družbe: Gdje nema ljubavi, nema života. To je umiranje – smrt. Tako ako nema djelovanja ljubavi u Družbi, ona će početi umirati. Gdje će biti ta škola ljubavi? U samoj Družbi, gdje joj je Isus učitelj. Gdje će biti središte ognja? Na Isusovu srcu zapalit će se čisto i skrušeno srce u sjedinjenju s njime u svetoj pričesti. Da, on će djelovati u duši, on će govoriti preko njezinih usana. On će milo gledati preko njezinih očiju, on će blago djelovati po njezinim rukama. Zato, redovničke duše odijeljene od njega, ugasit će se i postati mrtve, kako uči sveta vjera, da tko nije u milosti Božjoj, mrtav je duhom. Zato, ostanimo s njime sjedinjene, da on može djelovati u nama.

Blage budite u sudu. Milosrdne budite i milosrđe ćete postići!

(Pouka bl. Marije Propetoga, 15. siječnja 1928.)

Svibanj

Temeljna nakana: Oprostiti sebi!

Naša vježba: Temeljita ispovijed (možda i životna) i preispitivanje vlastitih pogrešaka i propusta, posebice onih koji se ponavljaju i time nas osobito opterećuju.

O dragocjenosti vremena

Dragocjeno je vrijeme i zato ga treba vrlo savjesno upotrebljavati, da se ne izgubi ni toliko vremena koliko je potrebno za prilijepiti jednu sličicu, jer ako se i toliko vremena čini za korisnu stvar – za dobro duša i ta malenkost vremena dobra je i zaslужna pred Bogom. Pomoći nekoga, utješiti nekoga, to je naša dužnost i zato vas odgajam. Vas je Isus izabrao da radite za čovječanstvo. Vas čeka velika zadaca u svijetu. Sve vam može služiti za spas duša. Nemojte izgubiti ni najmanjega časa, ni mrvicu vremena. Milosrđe treba da gojite u svom srcu – vi ste kćeri Milosrđa. Dijete slijedi u radu i milosrđu svoga Oca koji je samo milosrđe. Mi trebamo nasljeđovati njegovo božansko milosrđa. A kako? Svugdje i na svakom mjestu.

Uvijek pazite je li dobro i za spas duša ono što idete raditi ili poduzeti. – Učite, nastojte uvijek prikupiti puno ljubavi i puno znanja za djela milosrđa, jer tko nešto nema – ne može to davati. Da možete cijeniti djela milosrđa, treba da vi u svojoj duši obilujete milosrdnim osjećajima, ali i požrtvovnim, jer bez žrtve nema djela milosrđa, a onda nema ni prave ljubavi.

(Pouka bl. Marije Propetoga, 8. siječnja 1936.)

Lipanj

Temeljna nakana: Oprostiti drugima!

Naša vježba: Pomirbeni pohod i razgovor s nekim s kim smo se zamjerili ili smo s njim u svađi ili prijeporu.

Bog je sama ljubav i milosrđe

On ne sudi pokajanoga grešnika nego mu prašta po njegovoj ljubavi i milosrđu, kako je rekao pokajanoj Magdaleni: »Opraštaju ti se griesi, jer si mnogo ljubila.« Ljubav pokriva mnoštvo grijeha! Po ljubavi i milosrđu dobivamo oprost i milosrđe. Sam nas Isus uči u svetom Evandelju kakav će biti sud milosrdnima i nemilosrdnima. Imajmo ljubavi i smilovanja za svakoga, pa će i nama Isus oprostiti naše grijeha. Krist ljubavi neka u nama stanuje i vlada. Po njemu ćemo činiti djela ljubavi i oganj što ga je on donio u naše srce zapalit će druga hladna srca. Zbog vaše ljubavi on će oprostiti grešnicima i spasiti mnoge duše.

Drage sestre, ona ljubav koju vam je on ulio u srce i koja vas je dovela u samostan, neka vas vodi i privede vašoj svrsi, a to je potpuno sjedinjenje s Kristom. I tako u ljubavi sjedinjene s njim moći ćete raditi i djelovati na proširenju njegove božanske ljubavi prema bijednom čovječanstvu koje leži u mraku i čeka dobre duše da ga prosvijetle i pokažu mu put spasenja. Moći ćete ići širom svijeta, činiti djela ljubavi i milosrđa i spašavati duše da budu vijekom sretne u Bogu, jer to je prava ljubav Kristova – da druge činimo sretnima i blaženima.

Po toj djelotvornoj ljubavi bit ćete i vi vijekom sretne u kraljevstvu nebeskom. Sjat ćete i poslije svoje smrti kao zvijezde bijednom čovječanstvu koje ćete spašavati, tješiti, pomagati kao mala sv. Terezija i drugi sveci iz svoje rajske slave. Isus će ih spašavati i dijeliti im milosrđe zbog vaše ljubavi...

O ljubavi sveta, kako si velika i moćna! Ti si kćer nebeskoga Oca kojog je žarište u Kristovu srcu i koja se izljeva u duše sjedinjene s njim. Zato, kćeri mile, svaki dan se sjedinjujte s Kristom u svetoj prijesti, da tu ljubav izlije preko naših srdaca na trpeće duše i bijedno čovječanstvo.

(Pouka bl. Marije Propetoga, travanj 1931.)

s. M. Serafina Franulović

Moja sjećanja na osnutak naše družbe

Po nalogu Majke utemeljiteljice s. Serafina (Josipa) Franulović (Vela Luka, 1. kolovoza 1892. – Blato, 22. svibnja 1977.) je kao članica prve skupine djevojaka koje su se 1919. i 1920. godine okupile oko Marije Petković u Blatu, zapisala svoja sjećanja na osnutak Družbe Kćeri Milosrda. Majka utemeljiteljica je u s. Serafini prepoznala njezin iskrčav duh i očit talent za pisanje, na čemu su joj zahvalni svi naraštaji Kćeri Milo-

srđa i njihovih suradnika. U ovom godištu, u četiri suslijedna broja našega glasila donosimo samo ulomak o samim počecima Družbe, iako je s. Serafina u raznim napisima opisala i niz drugih događanja vezanih uz svoju družbu koju je svim srcem voljela, cijenila i čuvala, a o njoj pisala u svome stilu, istinito i objektivno. Rukopisni zapis iz arhiva Središnje družbine kuće u Rimu prepisale su s. M. Slavenka Mikac i s. M. Julijana Beretić.

Uvod

Iako svjesna svoje nesposobnosti da pobilježim sve čega se sjećam kao jedna od prve skupine članica, koja je svjedok svih zbivanja, prihvaćam se, jer je to želja Majke utemeljiteljice i molba više sestara koje su jače osjetile djelovanje milosti spuštene odozgo na bogato tlo dviju velikih duša u Božjim očima, biskupa Marčelića i prečasne Majke utemeljiteljice s. Marije Propetoga Petković, rođene 10. prosinca 1892. u Blatu na Korčuli, bogatom otoku povijesnih zbivanja. Bože pomozi!

»Jozica, dijete moje, Vi ćete ići gdje će se nešto novo početi.« Te značajne riječi izrekla je jednoga dana u kolovozu 1918. godine vrhovna glavarica sestara dominikanki u Korčuli, časna majka Imelda Jurić. Među drugim dodala je i ovo: »Vi mnogo ljubite poglavare, a znajte da je Isus ljubomoran. Zato ćete mnogo trpjeti, a skoro ćete postati starješica jedne velike kuće.«

Bila sam u njih kao kandidatica osam mjeseci. Tako sam se osjećala sretna da izreći ne mogu. Ali je ta sreća bila kratkoga vijeka. Pored sve duševne sreće, zdravlje je zatjalo. Osušila se k'o smokva na suncu. Časna majka javila mojima da dođu po mene jer su u bojazni za moje zdravlje. Dijagnoza – velika anemija. Posteljinu će zadržati u vjeri da ću nakon oporavka opet k njima, ali ono što mi je nasamo rekla časna majka zvučalo mi je na uho duše kao osuda, da već ne pripadam njima. Plakao je sa mnom cijeli samostan.

Došla sam kući slomljena srca, umorne duše jer sam osjećala da moram ponovno tražiti izlaz iz ovako plamtećeg

poziva za predanjem sebe i ostvarenjem svojih idea. Zov kršćanskoga preporoda poslije ratnih ruševina, osobito duhovnih i moralno-socijalnih vapije, moli i zove: »Gdje ste vi koje osjećate Božji poziv? Dodite, odazovite se barem jaucima ostavljene siročadi čije je roditelje rastrgala ratna zvijer. Kamo se krećete vi koje tražite gdje će te razviti jedra svojih ženskih sposobnosti za apostolat koji je Providnost specifično odredila vama i ženama?« Sve mi je ovo razdiralo izmučenu nutrinu i kipjela je u muci želja da se odazovem tom neprekidnom nutarnjem glasu koji je sukljao kao vatreni stup iz moje duše. Ali kamo ću, kad sam pod stražom roditeljske i okupacione pažnje? Na otoku sam, a Talijani čuvaju da ni mačka ne bi dospjela na kopno.

Moji doma, sretni da sam oporavljena, prave planove za udaju. U toj borbi sam bila sama, naoružana molitvom, a kao za okladu pružaju se prilike za udaju. Međutim je Isus bolje strazio i pazio gdje ću lađu života privezati i iskrpati milosnu aktivnost koja je zakipjela do vrha, koja hoće da se realizira bez biranja žrtve.

Ranjena ovca slušala je Dobroga Pastira i pružila rame za teret, stupajući za pozivom koji je glasio: »Dodi i žrtvuj se!« Međutim sve se urotilo protiv mojih namjera, pa i samo mjesno svećenstvo, a ja osamljena, samo sam tražila zajednicu duša koje žele kao i ja raditi da našim ispašenim narodom opet zavlada Krist koji će umijeti red i obiteljsku radost koja je izblijedjela u dušama i licima.

Odlučih se ponovno na skok iz roditeljske kuće i svjetske sredine, makar sam imala kao predsjednicu – starješica

Trećega svjetovnog reda sv. Franje obilan posao u rodnom mjestu Veloj Luci, ali je taj prostor bio za mene uzak. Zato sam jednoga ljetnog jutra zaveslala svoje nakane prema Blatu da zatražim prijem u talijanskih redovnica ančela.¹ One su imale vrlo aktivne filijale u Splitu i Dubrovniku, ali okupator ne pušta lako s otoka. Meni je već gotovo bilo svejedno kamu ču i zato sam se uputila prema Blatu, kad sad nije moguće nekamo dalje. Bilo mi je glavno da se otišnem i zaplovim iz roditeljske kuće, da me ne namoče u zvanje koje meni ne odgovara.

Prispjela sam u Blato oko 8 sati i zakucala na vrata časnih sestara ančela u kaštelu Ivana Bosnić – Bruk ispod ceste blizu kapele sv. Jeronima. Vrlo ljubazno me je primila gospodica Marija Petković koju sam iz viđenja poznavala. Ona mi je iznijerala da je na stanu u sestara ančela da bi tako mogla slobodnije raditi u mjestu. Vidjevši s kojim mi povjerenjem to govori, ja njoj iznijela točno svoj plan i želju kao mjerodavnoj. Kod njih sam zapazila u sobici njihove djevice² i prepoznala Mariju Telenta Vicijo s mantelinom³ kao i ostale njihove kandidatice. S njom sam bila upoznata u Veloj Luci kad je kao trećoredica sv. Dominika dolazila s drugima iz Blata na skupštinu.

Tada je, prema izjavi gospodice Marije Petković, časna majka ančela bila u toj kući teški bolesnik pa me je ova uputila u gornju kuću iznad Kvokala gdje ču naći časnu zamjenicu i da njoj svoj naum iznesem, s uvjerenjem da će me sigurno primiti. Zahvalivši joj na pažnji, oprostila se s njom i zajednila ravno prema Veloj Luci, a da niti jedne ančele ni vidjela nisam.

Nakon jedno 40 dana opet krenem u Blato na istu točku. Opet isti susret s gospodicom Marijom Petković. Bilo joj je čudno zašto nisam bila kod zamjenice časne majke. Ja

njoj iskreno istresla kako me je nešto potisnulo da nisam mogla ići. Zato sada dolazim po istom poslu. U tom ponovnom susretu razvile razgovor koji se je prilično otegnuo jer smo našle za obje duše veoma važne dodirne točke. Spomenula mi je da je ona prečasnom don Peru⁴ iznijela razlog moga dolaska te da se je vrlo obradovao tom mome pitanju, ali ostao začuđen da nisam dospjela do časne zamjenice. Iznio joj je da je za mene čuo i da me pozna izviđanja. On je čuo za mene po svojoj nečakinji Anici Lešić, učiteljici u Veloj Luci, a isto je meni davala instrukcije iz hrvatskoga, zemljopisa i povijesti, a moja stara učiteljica Anka Mladineo iz matematike jer sam htjela da ne dodem u samostan prazne glave. Rekoh da sestara ančela nisam vidjela. A zašto? Gospodin je polako otkrivaо što on želi. Sam je rekao: »Niste vi izabrali mene, nego ja vas.« To su utješne riječi božanskoga Pastira i da ih on nije rekao, mnoge duše ne bi izdržale jaram redovničkoga života jer u njemu dnevno umire naš «Ja».

Bljesak milosti

Isus kao Očevo sunce obilazio je zemljom čineći samo dobro, a od svojih neizmjernih darova dijelio je i onima koji ga traže i ljube žečeći s njim sudjelovati oko spasa duša otkupljenih njegovom krvlju. Zato i ja rekoh: »Evo i mene da vratim ljubav za ljubav.« On je sigurno rekao na usta one velike duše, dominikanke, časne majke Imelde Jurić: »Ići ćete tamo gdje će se nešto novo početi!« Moja je bol bila kao more, a zvučala mi je u ušima u danima one borbe izjava našega »Zlatnog orla« Ivana Merza: »Život nije mirovanje, nego žrtva.« To me je nosilo sve dalje dok mi jednoga dana nije došla moja predavačica Anica i rekla: »Jozica, nosim ti nešto novo! Marija Petković u Bla-

¹ Ancelle della Carità – Službenice milosrđa, redovnička družba koju je 1847. utemeljila sv. Marija Krucifiksa di Rosa (1813.-1855.) sa sjedištem u Bresci. U Dubrovniku su prisutne od 1853. godine i Splitu od 1855. godine. Na preporuku biskupa Josipa Marčelića u Blato ih je 1905. godine pozvao župnik Ivan Šeman i dodijelio im kuću »Javne dobrotvornosti« koju je svome rodnom Blatu bio ostavio don Marko Petković Kovač, po-kojni stric Marije Petković. Trebale su se brinuti za sirotinju i djecu, posebice djevojčice odgajati i poučavati u kućanskim radovima.

² Tako su se nazivale redovničke kandidatice.

³ Odjeća tadašnjih redovničkih kandidatica.

⁴ Don Pero Franulović, tadašnji župnik župe Svih svetih u Blatu.

tu osniva vlastiti samostan jer su ga ančele sa-svim napustile.

Anica se neko vrijeme bila odusevila za redovnički život, ali je to u njoj brzo izbjegjedjelo i krenula je za VII. sakramenton. Budući da je znala kako ja zbog svoga duhovnoga zvanja mnogo trpim, radosno mi je saopćila što je u Blatu kod ujaka don Pera čula. To je za mene bilo sretno otkriće u kojem sam naslutila ostvarenje svojih snova. U mojoj su nutrini zapjevale nove pjesme i žarka zbivanja su ispunjala dušu. Pala je brza odluka da idem u Blato. Evo i treći sastanak s gospodicom Marijom Petković, ali sada u njezinu samostanu.

Ona je znala za moj put. Zato sam joj bez sustezanja iznijela da se rado pridružujem njezinu zajednici, ako želi. Izgledala je u tom času kao da je u njoj sve zapjevalo, dočim je, nakon moje ponude, u mojoj duši stao sukljati dim i vraže čavrjanje je uskipjelo šapćući: »Što ćeš ti ovdje? To ti je samo nekoliko djevojaka u civilu. Što će tvoji reći? Neće te pustiti. Ostavi taj plan jer će sve to ludo svršiti itd.« Kao navijeni gramofon probijao je taj glas na uho moje duše. Malo da nisam pobegla dok je gospodica Marija Petković otišla da pozove svoju zamjenicu. Silno sam se obradovala kad sam vidjela da je to ona meni poznata Marija Telenta, ali nisam dala znati da sam je zapazila kao djevicu kod ančela.

Istina je da sam ove svoje osnove predala u Božje ruke. Zato je sotona razvio kampanju bijesa, ne samo kod mojih u kući, nego i u svećenstvu. Osobito se isticao rođak gospodice Marije Petković, don Frano Vučetić koji me je odvraćao kao od kakve utvare. A moji su uskipjeli do vrha jer su saznali da kanim i ja »tim ludim djevicama« u civilu. Gledajući ljudskim očima nije se bilo ni za čuditi tom njihovu i mome planu. Ali sva bura nije u meni mogla ugasiti želje da otplovim na dubinu, te sam puna vjere u Božji poziv odlučila sidro života baciti u Božji ribnjak gospodiću u civilu, a moji i svi huškači neka sviraju u svoje gusle.

Sve napore i borbe predala sam Presvetoj Djevici. Molila sam usrdno da ona izvojuje pobjedu. U njezinu čast dala sam čitati svetu misu i darovala Isusovoj i svojoj Majci svoj zlatni broš, lijep i skup. Bojažljivosti i tjeskobe bilo je i dalje na pretek, ali je, Bogu hvala, daleko bila zdvojnost i velik strah kako će sve ovo svršiti. Božja dobrota je sve ovo pratila. Trebalо je žilavosti i vjere da nama pripada sutašnjica, a nadi je bio zadatak da me hrani i drži uspravno

dok se slome zapreke premda sam se često osjećala k'o kamenjem zasuta.

Gospodin je odredio dan koji je on htio. Blagdan Duhova 1920. godine kad je vjetrić Duha Svetoga u dubokoj noći namjestio i naložio: »Bježi iz kuće svoga oca.« Odluka je pala na koljenima, pred slikom Srca Isusova.

Dok su svi moji bili u dubokom snu, tihom sam se šutjala da pokupim najnužnije i spremim za bijeg jer drugoga izlaza nema. Probudila sam najmlađu sestru Jakicu, naložila da osedla magarca i naprti posteljinu i paket s najnužnijim priborom za život i rad pa 'ajde praćena zvjezdama na odredište

koje je Isus zacrtao. Ne pretjerujem ništa ako navedem da me je i protiv moje volje on, baš on povukao, za što mu nikada dovoljno neću moći zahvaliti.

Evo tomu dokaza, prije nego razvijem daljnje zbivanje. Imala sam dobro namještenje u Potrošnoj zadruzi koja je bila u ono vrijeme blagodat za Vela Luku. Bila je smještena u kući moga oca, na krasnom položaju blizu parka. Trgovački posao nije me nikad zanimalo – najviše sam voljela vještine, posebno ručni rad. Iako je uprava bila vrlo zadovoljna mojim poslom, nisam izdržala više od mjesec dana. To je moga oca vrlo zbumilo. Mislio je bi li me trgovачki posao oduševio kad bi bio moj vlastiti, pa je ponudio i tu mogućnost, tim više što je ta naša kuća na prometnu položaju i sva uređena za trgovinu. On bi zadrugu lako maknuo na drugo mjesto.

S mojim su vjenčanjem oni već bili na čistu, ali ja nisam. Njihov nesuđeni zet je bio odlučio da me smakne pod svaku cijenu. O tome me bila obavijestila njegova sestra koja je bila naša susjeda. Mojim se roditeljima to nije usudila reći da otac ne poduzme mjere opreza u vezi s vlašću. Tad je bio općinski vijećnik. Punih šest mjeseci trajala je napetost koja se je teško gasila. Zato sam ja gospodici Mariji Petković u dva navrata pisala da ne mogu doći. Jednom mi je odgovorila: »Pusti mrtve neka pokapaju mrtve.« Drugi put isto neki citat iz Svetoga pisma, ali ga se ne sjećam. Baš u vrijeme tih mojih duhovnih rastezanja s više strana, primim pismo od svoga bivšega isповjednika, don Iva Ostojića za kojega nisam uopće znala gdje je u službi. U pismu navodi da tražim volju Božju i da mi je on saopćuje kao moj bivši isповjednik veleći: »Idite ka gospodici Mariji Petković!« Sva zbumjena, s pismom u ruci, otišla sam ravno u crkvu, a bila je već blizu noći. Kleknula sam pred sutehranište kao ranjena ptica, gušila se od uzbudjenja i suza.

Što će sada? Kako iz džungle mojih prilika? Nikada prije, ali taj mi je čas sinula ona slika koja mi je ukazana bila kad sam imala 16-17 godina. Bila sam na polju. Brala sam po vinogradu travu i kao na neku zapovijed digla sam glavu, a ispred mene sine kao da visi u zraku velika i lijepa kuća s parkom ispred u duljini kuće. Lijep ulaz sa stepeništem koje vodi u visoko prizemlje, a iz ovoga impozantno stepenište koje vodi s lijepim zaokretom na kat. Po ovom je stepeništu prema meni silazila jedna časna sestra u bijelom plaštu kakav nose bolničarke i crnim velom na glavi. Ta je slika iščeznula kao one u kinu. Bila mi je draga ta vizija, ali sam je se brzo otresla jer je nisam razumjela.

Poslije svete ispovijedi sastala sam se te večeri na pijaci sa svojim trećoredicama i dogovorile smo se kamo ćemo sutra na Duhove na šetnju i u posjete bolesnim članicama. Bila je i moja rođakinja Danica Baković, ali ni njoj ništa nisam rekla o pismu don Iva Ostojića.

Potresena sam se vratila kući i ravno prema svojoj sobi da se zatvorim i razmišljam što mi je činiti. U tom času pruži mi sestra Fila pismo da je to iz Blata poslano po nekoj osobi. Nisam tomu odmah dala važnost nego sam klekнуla pored kreveta iznad kojega je bila slika Srca Isusova. Stavila sam lice među dlanove. Što sam molila, ne znam. Koliko sam dugo tako ostala, ni to ne znam, ali sam po kućnom svjetlu, odnosno mraku zaključila da su svi u krevetu. Uzmem pismo i otvorim, a ono prazno bez lista već jedan mali odrezak karte dugačak 5-6 cm i uzak 1,50 cm na kojem piše: »Jozica, ili ste dijete?« E, sad mi je zasviralo u sve duševne note! Kao struja prožela mi sav organizam. Uzela sam knjige Trećega svjetovnog reda, jer sam vodila dužnost umjesto tajnice i blagajnice, pa kud nisam bila slobodnija. Sve sam uredila, napisala pismo Danici i molila da me opravda pred svima članicama i da me zastupa na prvom sastanku dok ne dođe o. Ivo Petković, upravitelj Trećega reda s Badije.

Osvit Duhova našao me na cesti

Ograde su pale, lanci su popucali, vrata su se rastvorila i evo me u Božoj kući, dopraćena zvjezdama i suncem. Mala zajednica bila je na zajutarku. Zvuk zvonca i kucaji mogu srca stopili se u jedno i jedna od njih kod stola rekla je: »Ovo je Jozica!«

Prva se pojavila gospodica Marija Petković – Kovač, već nazvana časnom Majkom. Kako s njom, tako sa svima, izmijenili se sardačni i topli zagrljaji koji su bili čisti i žarki kao i sunce koje me je dopratilo do novoga praga. Odmah sam zapazila da je časna Majka centralna točka koja sve pokreće, a tako mora i biti.

Sada će Bog kako njezinu tako i našu vjeru razgraditi u razne životne oblike da nas može upotrijebiti kako je on u svojoj premudrosti zacrtao, a da mi niti jedna ne znamo što će izići iz te male zajednice u civilu. Mi smo mu se predale, a na njemu je da izvodi i modelira što želi. Nas grije vjera da će naše još nezasjane oranice donijeti znatne plodove.

Prva grupa vedrih predanosti

Marija Petković, časna majka, Marija Telenta, zamjenica, Magdalena Šeparović, zabavilja, Palma Bačić, kuharica – sve četiri iz Blata, Anka Sladović, švelja iz Korčule i Frana Kaštropil, domaćica iz Blata. Ta se mala zajednica povećala s tri članice i to: Mara Radačić i Tona Cetinić iz Blata te Jozica Franulović iz Vela Luke.

Blagdan Duhova 1920. godine

Božja dobrota i mudri Božji plan nije trebao probne nego sigurne temelje jer Gospodin ne baca svoje darove na trule podloge, nego na jaka izdržljiva tla, gdje će se članice ove njegove zajednice potpomagane njime stalno penjati do vrhunaca vječnosti. Ovaj dan je ispunjen radošću ne samo radi povećane zajednice nego i neke nutarnje radosti koja nije graničila sa zemljom. Toga smo dana bolje razumjele radost u dušama apostola kad ih je Duh Sveti obogatio obiljem milosti.

Nas tri novljilje časna majka i Marija Telenta odvele su u župnu crkvu na svetu misu da nas šutke predstave, da svećenici i župljani vide da se je Duh Sveti pobrinuo da zajednica raste. Tom su se porastu radovali i s nekim su poštovanjem susretali svaku pojedinu, kao nešto što mora da raste i širi svoju krošnju, makar i polako. Zanimljivo je da je naziv gospodice Marije Petković kao časne majke bio općenito prihvaćen, iako je u civilu. Sigurno je bilo i onih koji su sa skepsom gledali i pratili novu četicu u mutnim danima okupacije, kad je svaka žalost, osobito glad, glodala živote kao sablast. Talijani su već bili načistu da će morat napustiti svoju žrtvu, ali ne bez osvete. Zato su davali takvu mjeru hrane po stanovniku da se nije moglo živjeti nego samo životariti.

Dobri Otac nebeski imao je povjerenja u nas iako slabe i slabo spremne, ali je on gledao na dobru volju svake od nas, a nedostatke će on ispuniti prema potrebi jer smo i mi djeca dana Duhova. Sam nas je postavio na posjed ljubavi. Vidio je široke i duge dimenzije naše dobre volje koje će kajti i spremaju se na letove apostolata koje je on zacrtao ovoj maloj zajednici, košnici njegove pažnje. To smo bolje zapažale njegovu skrb nad nama što smo sve jače zapažale

odraze bijede koja je vladala, osobito nad siromašnim slojem sela s više od 8.000 stanovnika gdje su se dvije klase posebno isticale: veleposjednici i bijednici. Treća je klasa bila rjeđa – okretni snalažljivci.

Talijanska vlast je otvorila kuhinju za siromaše s oko 700 toplih obroka dnevno, ali je to bila samo kaplja u časi vode. Nadzor nad kuhinjom su vodile prije časne sestre ančele, a onda su to vlasti predale zajednici gospodice Marije Petković čim su ančele napustile Blato 1919. godine. Sjćam se da su svaki dan iz te kuhinje donijele lonac hrane, većinom tjestenine s grahom. Kuhale su naše članice Frana Kaštropil i Magdalena Šeparović. Ne mogu zaboraviti kakav je to bio kamen smutnje taj lonac u kojemu je bila pokora i kako je ta hrana prkosila da ne uđe u službu života koji joj se protivi. A tek kad je ostalo i za večer? Ali ona težnja da se »brat magarac« upregne u kola pokore nije dopuštala niti se pitalo je l' ide ili ne. Mora ići!

Opkoljene siromaštvom

Ta je Božja biljka rasla brzo i nadvijala se nad nama da se na zapazi svaki njezin list ni cvijet, da se ne uplaše one koje dobiju pozivnicu da uđu u naš šator. Nasmijem se i danas kad se sjetim našoj rasvjeti u maloj blagovaonici do kuhinje. Kuhinja je imala malu uljanicu zataknutu u rupicu u zidu. Za prostor kuhinje u ono vrijeme dovoljno, a kako je nevremenu, osobito vjetru, bio slobodan pristup, vrata su se zatvarala tako da je kuhinja imala svoju rasvjetu, a blagovaonica svoju. Na nekoj kutiji stajao je originalni fenjer koji je imao samo na jednoj strani staklo, a na trima začaćeni karton. Staklena strana se iz pristojnosti okretala prema pročelju gdje je sjedila č. Majka. Mi smo ostale bile zadovoljne sa sjenom, uvjerenе da žlicu ili vilicu nećemo staviti na nos. Takva rasvjeta je imala i svoju dobru stranu, osobito kad se jelo zelje, a to su bili najčešći obroci, posebno u jesen s blitvom i zimi kupusom. Čini se da naša draga kuharica djevica Palma nije dobro vidjela pa se mali pužić javljao pod Zubima, a crvići i gusjenice plivali su bez smetnje. Bilo je tih dokaza, ali je sve šutjelo da ne bi svojom nedisciplinom poremetile vožnju pokore, a mala stvorena išla su bez smetnje na put da se sastanu u našim želucima do kojih su u mraku ušli i u mraku se sastali. Naš jelovnik nije komplikiran. Ima ponajviše kartuzianske kuhinje, a trapističke samo nešto malo, jer su oni imali barem voća, a mi ni toga, osim ujesen grožđa i smokava, ako nam je tko poklonio. Jedno je oveće stablo smokve bilo u virtu, a kad bi počele zreti bile su naše oči uprte u nju kao u svetinju prema kojoj nije dopušteno pružiti prste. Zakoni kolektiva su vrlo strogi i provađali su se do

u tančine. Meso je rijetko pristupilo našem stolu. Ako je pak stiglo, to je bilo kozje ili ovčje i s takvog dijela životinje da se za nj ne bi ni čagalj dugo otimao. Talijani nisu imali mesa, a s kopna ga nisu dobivali, osobito zadnju godinu. Riba je također bila rijedak gost, a kad je bilo obilnije na ribarnici, kupilo se ono praktičnije, jeftinije, a i s ekonomsko strane korisnije jer su vještije na tom poslu i koštice u svom mlincu samljеле i pojele (koja je imala dobre zube). Jaja i mljeko su bili samo za one osjetljivije i slabijega zdravlja. I nakon odlaska Talijana jelovnik se nije znatnije mijenjao. Ostalo je i dalje u praksi najviše zelje i sočivo, tjestenina i riža popraćena slanom sardelom, zalivana vodom, pa hajde dalje. Jednom je došla iz Smokvice s. Augustina. Ne malo se iznenadila kad je kao drugo je lo dobila jaje. Uzela ga je i sa smiješkom okretala, potiho govoreći: »Sigurno smrdi kad sam ga i ja dobila.« Koje su bile do nje prasnule su u smijeh i time povrijedile disciplinu, radi čega su smjesta bile od č. vikarije pozvane na odgovornost. Srećom nije bila č. Majka. Ona je bila na putu. Na kraju je bilo smijeha u rekreaciji radi počasti – dobitka jaja. Kruh nam je bio dugo svakako samo ne kako treba. A nije ni moglo biti bolje kad nismo imale ni svoje posude ni svoje peći nego u tuđincu prenašan po svakavu vremenu. Srećom nam je za č. Majku znala pokloniti prvih godina žena pekara Sardelić – Širić i poslala bi štrućicu od pola kilograma po djeci.

A kakva je bila skladna povorka s tanjurom u rukama kad bi udarila kiša u blagovaonicu, pa bjež u spavaonicu, sjedi na krevetu i blaguj, a u kuhinji bi se vozila na dašćicama naša zlatna Palma – s. Katarina nasmijana pod kišobranom. To je trajalo gotovo tri godine. Šteta što nismo imale foto-aparat.

S obzirom na jelovnik evo još jedna draga napomena. Došla je k nama iz Šibenika gospodica Tereza Olivari. Mislim da je bila posvojče jedne ugledne bogate obitelji Inciostri u Šibeniku. Naučena na finu hranu i dobro obučena, gdje joj zapravo ništa nije falilo. To je sve u svijetu nije zadovoljavalo i u zreljoj dobi javi se nama za prijem

u samostan. Kao dobra trećoredica bila je dobro preporučena i bi primljena. Skromnost našega stola svladavala je s ne malom borbom. A kako je bila duhovita, znala nas je u rekreaciji dobro nasmijati na vlastiti račun. Zbog svoje duhovne izgradnje bila je pripuštena redovničkom oblačenju brže nego je bio propis. Tada su još novakinje bile za stolom sa zavjetovanima. Najveći joj je bio neprijatelj u jelu kukuruzna kaša začinjena uljem i malom dozom octa. To je bilo umjesto juhe. Nitko se nije optimao, ali kad bi je ona vidjela već je mijenjala boju. Jednom je tako ostala da žlicom nije ni primila nego je gledala u tanjur. Kad je č. Majka zapazila da je kaša pred njom netaknuta zapovjedila joj je da izide s tanjurom i klekne nasred blagovaonice i tako jede svoju kašu. Izšla je i zalijevala je kašu, nosila je žlicu do usta tresućom rukom, ali nije išlo. Uz to joj se približila mačka i njoj ponudila kašu pruživši joj svoju žlicu, a mačka okrenula glavu. To je našu dragu s. Dolores tako zagrijalo da je zgrabila punu žlicu i mački istresla po glavi. Mačka je tako otresala kašu da je letjela na sve strane. Mi koje smo to pratile tresle smo se od smijeha, dakako tiho dok č. Majka nije uočila taj prizor mačkine glave namazane kašom. Mi smo trpjeli skupa sa s. Dolores, ali kad je mački tiho rekla: »Ni ti nećeš kaše, a da ja moram, evo ti na« i u tom je času kaša pokrila mačkinu glavu. Taj se sav prizor č. Majci zorno prikazao da je sva zadihana u smijehu to slušala i to je bila zadnja borba s. Dolores s tako kuhanom kukuruznom kašom. Bila je oslobođena na molbu sestara.

Ni kokoši nismo mogle držati da nam vrtove ne uništavaju, osim 4-5 komada, a zatvorena kokoš je škrta. Kozu smo imale, a niti ona nije mogla sa samim zelenjem – zapravo šumskim kićem davati nego mizernu količinu. Zato se moralio kupovati kako je i koliko kasa mogla.

Da je naša dobra časna kuharica bila vješta kuharskoj struci bilo bi vjerojatno drukčije, ali što smo mogle očekivati kad su joj kod kuće motika i poljski poslovi bili zanimanje. Dobro se sjećam kad sam prvi puta dobila lešo kuhani ribu, neotvorenu, sa svim inventarom. Kad se sjetim kako sam to prošvercalo još se i danas nasmijem kad je govor o jelovniku prvih godina.

Godine 1924. došle su dvije sekice iz gornjih krajeva i to: Mariška Dulić iz Subotice i Adela Ivanček iz Iloka. Iz krajeva kruha i mesa. Mariška, kćи bogatoga posjednika mogla je i imala prilike ići u bogate samostane, ali kao trećoredica tražila je siromašni, pa ga je i našla! Adela je bila kao vrtlarica na imanju kneza Odescalchia u Iloku. Tamo se je uz agronomie i stručnjake za povrtlarstvo i cvjećarstvo usavršila u toj struci. Bila je jedino dijete na koje je pala

dužnost dohraniti stare roditelje jer su ranija djeca poumirala. Dijete bogatoga i plodnoga kraja bolje se i hranilo nego u pasivnom kraju gdje smo mi. Bila je naša č. Majka u vizitaciji u Subotici, a ove su obje već bile prijavljene za prijem u naš samostan i bile su počašćene da iz Vinkovaca putuju s č. Majkom u Dalmaciju. Živahna Adela ispitivala je za običaje i život u samostanu, a kad je došla prehrana na red, ona u svojoj bezazlenosti reče č. Majci da se ona za objed lako zadovolji i samim palačinkama kad nema vremena za kuhanje. Č. Majka se blago nasmijesila i razgovor je teko dalje. Došla je jesen. Djevica Mariška je dobila dužnost kuharice. Jednoga poslijepodneva rezala je lišće kupusa široko kao rezance na suho. Adela je to zapazila pa joj veli: »Žašto za kravu tako usko rezete? A Mariška njoj k'o iz puške: 'Ta krava će biti Vi i ja!' i srdačno se nasmijala, a Adela slegla ramenima i išla zamišljena dalje. Taj detalj je poslužio za veselu rekreaciju tim bolje što neke od nas još kravu ni vidjele nisu, osim na slici. Nije bez razloga naš prvi kapelan don Ivo Ostojić jednom prilikom prvih godina rekao: »Uvjeren sam da ni sv. Franjo sa svojim prvim sinovima nije oskudnije živio nego vi.« Neka je bilo siromašno, oskudno i mnogo puta teško, ali je bilo radosti više nego danas. On nije bio baš redoviti kapelan. Mijenjali su se on i don Frano Milat i stari don Zakarija, ali je don Ivo s nama najviše suošjećao i pomašao pomagao jer se je zanimalo za naše prilike. Zato je meni jednom prilikom i rekao: »Ako ti ovdje ustraješ, jamčim ti svetost.« Bio je kućni prijatelj u rodnoj mi kući gdje je znao za prilike pa se začudio kad me je nakon dvije godine zatekao u samostanu. To je i bio povod za izričaj »jamčim ti svetost.«

Odjevne mogućnosti

Kako smo odložile civilna odijela pao je i jedan dio brige za presvlačenje. Jedan habit, jedan škapular, jedan veo i »mirna Bosna«. Tako se taj amanet čuvalo da su prve dvije sestre bile pokopane u onom što su na oltaru doobile (s. Katarina, 29. prosinca 1922. i s. Vinčenca, 26. kolovoza 1926.).

Mi smo neke prve rublja i posteljine dosta donijele, ali se time dragovoljno obuklo našu sirotinju – dječicu koju smo prigrilile. Štoča nismo donosile jer je bilo teško doći do njega, a to što je bilo, tvrdo i oporo, pa je stajalo na nama kao šator. I kako se to ljubomorno čuvalo jer je pitanje kad ćeš promjenu dobiti. Ta naša odjevna mizerija nije nas preveć uzrujavala, kao ni obuća. Priučile »brata magarcu« na posluh i ako se bunio, a znao se i osvetiti, i nikome gore nego č. Majci.

fra Petar Klarić, gvardijan
i župnik župe
sv. Male Terezije u Karinu

Karinska proslava blaženičina 125. rođendana

Na drugu nedjelju došašća, 10. prosinca 2017. župu je sv. Male Terezije u Karinu, na poziv župnika Petra Klarića, pohodila s. M. Jasmina Gašparović, promicateljica blaženičina štovanja, a kako se to providnosno podudarilo sa 125. obljetnicom rođenja bl. Marije Propetoga (Blato, 10. prosinca 1892.) susret je upriličen u tom duhu. Župnik je dosjetljivo zamolio pastoralnu suradnicu da kupi rođendanske svjećice, a kad je ona u trgovini upitala imaju li ih u brojevima 1, 2 i 5, trgovkinja se začudila: »Ajam, tko to u Karinu slavi 125. rođendan?«, na što je dobila odgovor: »Dodatak sutra u crkvu pa ćete čuti i vidjeti.«

Vjernici su doista došli u veliku broju, na obje nedjeljne mise, najprije u samostanskoj, a potom i u župnoj crkvi, čuti i vidjeti tko to u Karinu slavi 125. rođendan. A o slavljenici su im zdušno govorili njihov župnik i s. Jasmina koja je živom riječju oslikala blaženičin život, njezinu veliku i odvažnu vjeru da se u poraću

Prvoga svjetskog rata zauzme za siromahe, posebice djecu bez roditelja, sve bijedne i zapuštene, ne samo u svome rodnom Blatu i na korčulanskom otoku, nego i tamo gdje su ih kao mlađu redovničku zajednicu, osnovanu 1920. go-

dine, pozivali u tadašnjoj državi, u bliža i dalja mesta, pa tako i u Suboticu, Veles i drugdje, a doskora i u zemlje Južne Amerike gdje sestre Kćeri Milosrđa i danas djeluju kao misionarke u karizmi milosrđa u duhu svoje Majke utemeljiteljice.

Zupnik je u župnoj crkvi ispred oltara zapalio rođendanske svjećice ispred slike bl. Marije Propetoga, što je bio vrlo ganutljiv trenutak kad se gotovo opipljivo doživljavala milost osobita događaja, za koji je župnik poželio vjernicima da ih taj osjećaj prati cijeli život po blaženičinu zagovoru.

Osobita je radost bila kad su vjernici imali prigodu častiti blaženičine relikvije koje je u moćniku donijela s. Jasminka. Otkad ju je papa Ivan Pavao II. u Dubrovniku 6. lipnja 2003. proglašio blaženom, njezino se štovanje sve više širi, kako u domovini tako i u inozemstvu, u iščekivanju njezina proglašenja svetom. Stoga je s. Jasminka zamolila vjernike da mole na tu nakanu i da se blaženici preporučuju u zagovor. Mnogi su već posvjedočili uslišanja po blaženičinu moćnom zagovoru, a ona se vrednuju u procesu proglašenja blaženim i svetim, sve do priznanja dokazanog čuda. Tako je već bilo dokazano čudo u postupku proglašenja blaženom, kad su na blaženičinu zagovor kojem se utekao

kapetan jedne podmornice u smrtnoj opasnosti, on i njegovi sudrugovi mornari bili spašeni kad više nije bilo nikakve tehničke mogućnosti za to. Priznato je nadnaravno djelovanje koje im je omogućilo spas. Uz to je s. Jasminka zamolila vjernike da se, prema svojim mogućnostima, uključe u podupirateljstvo Zaklade »Bl. Marija Petković« koja se skrbi za školovanje siromašne djece. Poslije mise su mogli kupiti knjige i brošure s blaženičnim tekstovima i tako pripomoći viceposutulaturu za njezinu proglašenje svetom. Za mogućnost ovoga pohoda s. Jasminka se zahvalila župniku i župljanim na odazivu i sudjelovanju.

Jedno od liturgijskih čitanja čitala je pratiteljica s. Jasminke u ovom pohodu Lana Pecotić, postulantica u Družbi Kćeri Milosrđa. Valja spomenuti da je s. M. Vladislava Terzić iz Družbe Kćeri Milosrđa, vrsna sviračica u župi Zemunik, na poziv tadašnjega župnika don Nikole Tokića bila suradnica u karinskoj župi od njezina utemeljenja 1. siječnja 2000., uvježbavajući župni zbor, sve dok ga nije preuzeila današnja voditeljica, mještanka Ksenija Mutić, koja je u Slavonskom Brodu pohađala osnovnu glazbenu školu.

Svi smo bili Bogu zahvalni za ovaj milosni događaj u došašću koji je bio duboka i prava priprava za Božić. Bogu hvala i njegovoj miljenici, bl. Mariji Propetoga.

Blaženica u Slavoniji

s. M. Kristina Injić,
studentica Katoličkoga bogoslovnog
fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

Kao što se nekoć naša blaženica bila zaputila u Slavoniju, tako se nedavno nekoliko naših sestra iz Zagreba dalo put Osijeku, ali ne u prošnju po plodnim ravnicama kao Majka ute-meljiteljica, nego u župu sv. Obitelji u kojoj djeluju blaženičine duhovne kćeri u zajedništvu s braćom franjevcima s kojima dijelimo istu franjevačku duhovnost. U nedjelju, 4. veljače sudjelovale su u jutarnjoj i večernjoj svetoj misi koje su predslavili župnik fra Dragutin Bede-

nićić i župni vikar fra Josip Vukoja. U prigodnu igrokazu, s. M. Kristina Injić i novakinje s. M. Darine Nsanga Musanga i s. M. Larisa Buz, župljanima su uprizorile milosrde u današnjem svijetu, a pratile su ih provincijalna predstojnica s. M. Emilom Barbarić i s. M. Jelenom Kričić. Pokazale su koliko je i danas poticajan primjer bl. Marije Propetoga, ne samo njezinim sestrama Kćerima Milosrđa, nego svim ljudima dobre volje koji prepoznaju potrebe našega

Božje milosrđe koje se i danas proslavlja u našoj blaženici i njezinoj karizmi koja se utjelovljuje u Družbi Kćeri Milosrđa. Euharistijsko je slavlje započelo svečanom liturgijskom procesijom s moćima bl. Marije Propetoga, a župnik Ivan Jurić u propovijedi je govorio o važnosti vjerničkoga štovanja hrvatskih svetaca i blaženika, uvjeren da nas oni, jer su »naše gore list«, najbolje razumiju pa im se trebamo s punim pouzdanjem utjecati za zagovor.

I ovo je susret i sva zajedništva u njemu pokazao da karizma naše blaženice i danas sjajni snažnim sjajem. Blaženica i nadalje putuje svojom hrvatskom zemljom i cijelim svijetom da donosi Božje milosrđe svakom čovjeku i da svakog čovjeka dovede Milosrđu beskrajnom.

vremena. Potrebe su ljudi ostale iste, jer i suvremeniji čovjek jednako žeda za blizinom sućutna srca i darežljive ruke po kojima može iskusiti stvarno Božje milosrdem.

Sutradan su sestre pohodile župu Preslavnoga Imena Marijina u Osijeku, a dobro znamo koliko je naša blaženica štovala Presvetu Djevicu Mariju, kćerinskom joj odanošću povjeravala svoje brige, a bile su u nje mnoge, premnoge. Svakodnevno je molila krunicu i poticala svoje sestre na vjernost u toj molitvi. Tako su naše sestre za ovoga svoga pohoda svoj susret sa župljanimi započele upravo molitvom krunice s otajstvima prožetima mislima naše blažene Majke utemeljiteljice. Potom su mlade sestre opet uprizorile spomenuti igrokaz. O blaženici je i njezinu životnom putu govorila s. Emilia, nastojeći župljanim iskustveno posvjedočiti

Blaženica u Ražancu – potiče i oduševljava

s. M. Jelena Krilić,
odgojiteljica novakinja i ravnateljica
Katoličke osnovne škole u Novskoj

Dvadeset kilometara sjeveroistočno od Zadra, na obalama Velebitskoga kanala, čiju panoramu krase morska pučina, zimi često uzburkana orkanskom burom, i planina Velebit, prostire se Ražanac, sjedište župe Gospe od Ružarija. Ovu župu vodi župnik Filip Kucelin, svećenik koji posebice štuje hrvatske svece i blaženike, pa s osobitim poštovanjem u puku razvija pobožnost prema njima, zalaže se za poznavanje njihova svetog života koji je veliki dar domovini, Crkvi i svijetu. U toj želji pozvao je provincijalnu predstojnicu s. M. Emilu Barbarić da sa sestrama dođe u župu i vjernicima predstavi hrvatsku blaženicu Mariju Propetoga.

Na blaženičin rođendan, 10. prosinca 2017. godine s. Emila se odazvala pozivu, u pratinji svojih susestara, s. M. Milanke Juričević, s. M. Jelene Krilić i novakinja s. M. Julijane Vujica, s. M. Darine Nsanga i s. M. Larise Buz. Sestre su sudjelovale u svečanom euharistijom slavlju, poslije pričesti je s. Jelena govorila o bl. Mariji Propetoga, o njezinim milosrdnim djelima kao odgovoru na tadašnje potrebe njezinih sumještana za koje je, s velikim povjerenjem u nebeskoga Oca, i na poticaj svoga biskupa Josipa Marčelića, 1920. godine u Blatu osnovala Družbu Kćeri Milosrđa. Bila je to prijeko potrebna pomoć siromasima, djeci bez roditeljske skrbi i drugim potrebnicima poslije pošasti Prvoga svjetskoga rata. Njegove strašne po-

sljedice, glad i bijeda, tražile su konkretna djeła milosrđa i čovjekoljublja po nadahnuću Božjega milosrđa. Iz takvoga nadahnuća nastala je redovnička zajednica, Družba Kćeri Milosrđa koja je ne samo svojim nazivom nego i svojom duhovnošću utjelovljivala Božje milosrđe, isprava za svoje mjesto i otok Korčulu, ali doskora i širom tadašnje države, pa doskora i na dru-

gom kontinentu. Sestre novakinje su dojmljivo izvele igrokaz »Milosrđe« koji je zorno oslikavao ono o čemu je s. Jelena govorila. Opjevale su i dvije pjesme o svojoj družbi.

Na završetku euharistijskoga slavlja s. Emila je izložene relikvije naše Majke utemeljiteljice uzela u ruke i vjernicima omogućila njihovo čašćenje.

Osim zajedničkoga euharistijskog slavlja u blaženičinu ozračju, bilo je lijepo i ugodno poslijepodnevno druženje s vjernicima »kod župnika na kavi«. Muškarci i žene, pa i nekoliko mlađih, okupili su se u župnom stanu, gdje su u razgovoru sa sestrama više saznali o blaženici, današnjem radu Družbe, našoj duhovnosti i načinu života. Imali su puno pitanja. Vidjelo se da ih bl. Marija Propetoga i njezino poslanje u Crkvi i društvu privlači da o tom saznaju što

više, a čini se i da ih je i oduševila svojim predanjem Gospodinu i načinom na koji mu je služla u potrebitima.

Zbog svega toga, bl. Marijo Propetoga, ponovno molim tvoj zagovor za vjernike župe Gospe od Ružarija i za sve one koji te štuju i mole, znane i neznane.

Ana Mandić,
studentica Ekonomskog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu

Korizmena duhovna obnova za djevojke u Ivanić Gradu

U župi sv. Petra apostola u Ivanić Gradu 17. veljače 2018. upriličena je korizmena duhovna obnovu za krizmanice i djevojke naše župe, a organizirale su je i vodile Kćeri Milosrđa s. M. Jelena Krilić i s. M. Anamarija Vuković. Nakon upoznavanja i uvodnoga predavanje s. Jelene započet je drugi, najkreativniji dio susreta u kojem su djevojke različite dobi, podijeljene u četiri skupine, promišljale nad tekstovima koji su govorili o različitim životnim iskustvima i kušnjama bl. Marije Propetoga i njima razgovarale.

Nakon ručka i kratkog predaha nastavilo se s igrama koje su nasmijavale prisutne i još ih više zblžavale. Potom su djevojke, svaka na svoj način, prikazale vlastito uživljavanje u blaženičin život, i kako su one doživjele njezine kušnje

i osjećaje – oslikale su to u scenskim uprizorenjima, sliko-priči, tekstu, crteže... Tim pojedinačnim predstavljanjem ostvarenja završio je rad u skupinama.

Na završetku druženja u župnom pastoralnome centru s. Jelena je govorila o svojoj redovničkoj zajednici i njezinoj utemeljiteljici bl. Mariji Propetoga, a s. Anamarija je opisala svoj životni put i kako se odlučila za redovništvo. Sudionice su potom posjetile sestre karmeličanke u njihovu samostanu u Kloštru Ivaniću gdje su ih sestre radosno primile, a vrijeme je vrlo brzo prošlo u ugodnu razgovoru. Susret je završio zajedničkom molitvom Večernje iz časoslova, koju su djevojke prikazale kao zahvalu dobrom Bogu na svemu što im je darovao u duhovnoj obnovi. Korizmena je duhovna obnova završila svetom misom u crkvi sv. Petra apostola koju je predslavio župnik Branko Kocetić.

Stopama bl. Marije Propetoga u Valpovu

s. M. Anamarija Vuković,
studentica Katoličkoga bogoslovnog
fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

U Valpovu, u župi Bezgrešnoga začeća Blažene Djevice Marije sestre Kćeri Milosrđa djeju više od 60 godina. Daju vjersku pouku djeci i mladima, uređuju župnu crkvu i u svemu svom djelovanju pronose duh i karizmu svoje utemeljiteljice bl. Marije Propetoga. Trećega dana devetnice uoči župne svetkovine Bezgrešnoga začeća Blažene Djevice Marije, 1. prosinca 2017. godine župu su pohodile mlađe sestre Hrvatske provincije Družbe Kćeri Milosrđa s. M. Jasna Crnković, s. M. Jelena Krilić, s. M. Zrinka Vuković i s. M. Anamarija Vuković. Sudjelovale su u euharistijskom slavlju koje je predslavio Domagoj Lacković, a potom i u molitvi klanjanja pred Presvetim oltarskim sakramentom koja je bila upričena nakon svete mise. U prigodnom scenskom prikazu »Povratak na izvore« oslikale su začetak svoje družbe, njenzinu karizmu i djelovanje. Potom su se susrele s mladima iz domaće župe i franjevačkom mlađeži iz Belišća. Bila je to prigoda za upoznavanje i druženje uz igru i pjesmu, kad se uvijek razvije ugodno ozračje i rodi želja za što više takvih susreta.

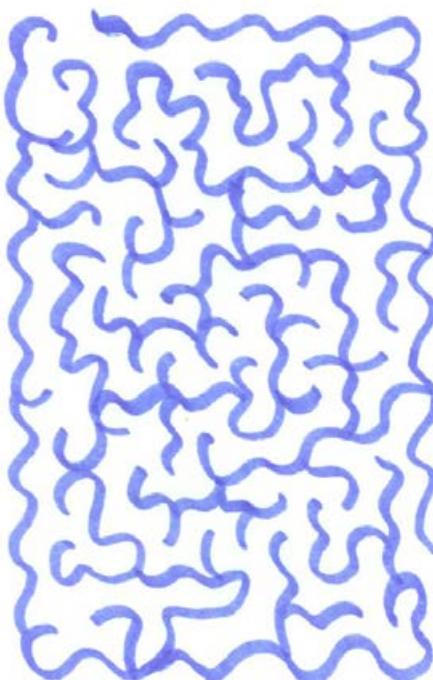
nje i druženje uz igru i pjesmu, kad se uvijek razvije ugodno ozračje i rodi želja za što više takvih susreta.

U svim susretima svoga pohoda u Valpovo gošće iz Zagreba su govorile o svojoj Majci ute-meljiteljici i sa svojim susestrama, s. M. Ilirkom Ivandić, s. M. Danijelom Škoro i s. M. Marinom Piljić, koje djeluju u Valpovu svjedočile su karizmu milosrđa svoje družbe i suvremene oblike njezina življjenja. U zahvali dobrome Bogu na milostima koje daje u takvim susretima, i gostima i domaćinima, sestre iz Zagreba posebice zahvaljuju ovoj vjernoj župnoj zajednici i njihovu župniku Zvonku Mraku, kao i svojim susestrama, na radosti susreta i zajedništva u duhu milosrđa koje se osobito doživljava- lo u to predbožićno vrijeme.

Labirint

Bl. Marija Propetoga je na brodu sa svojim sestrama. Putuje u Argentinu. Pomozi joj da sigurno i brzo stigne preko uzburkanog mora.

Molitva

bl. Mariji Propetoga

Bože, Oče dobri,
bogat milosrđem,
spasio si nas križem
Sina svoga Isusa Krista.
Zapali u našim srcima,
po zagovoru
bl. Marije Propetoga,
vatru svoje ljubavi,
da ljubimo tebe
iznad svega
i braću svoju
u Kristovoj ljubavi.
On je Bog
i s tobom živi i kraljuje
u jedinstvu Duha Svetoga,
po sve vijeke vjekova.
Amen.

Molimo javite o
dobivenim uslišanjima
po zagovoru
bl. Marije Propetoga:

Družba Kćeri Milosrđa
TSR sv. Franje

Ive Mallina 4
HR-10000 Zagreb

tel. 01 46 77 609;
faks 01 46 77 986

e-mail:
kceri.milosrdja@zg.t-com.hr
www.marijapropetog.hr

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje
Ive Mallina 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasna Crnković

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

s. M. Emila Barbarić, s. M. Vlatka Bratinščak,
s. M. Jasminka Gašparović, s. M. Janja Jurman,
Katica Knezović, s. M. Jelena Krilić,
s. M. Fatima Kršlović, s. M. Silvana Milan,
s. M. Nelija Pavlović, Teo Šeparović,
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu te sudionici događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stabline;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetog.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisk:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetog.hr/glasilo

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 40 KN • BiH 10 KM • ostale europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20 USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

Kunski i devizni račun:

HR26 23900011100341407

BIC code: HPBZHR2X

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrda
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 79., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; faks 020 852 806
e-mail: samostan.kceri.milosrdja@du.t-com.hr
www.marijapropetog.hr

**»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25, 36).**

**Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«**

bl. Marija Propetoga

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
i nadalje pomaže u školovanju srednjoškolaca
i studenata, djece iz siromašnjih obitelji, a
potrebe su iz dana u dan sve veće. Svjesni
smo toga da nitko od njih ne bi smio biti
uskraćen u školovanju koje im otvara vrata
za osamostaljenje i pomaganje mlađoj braći i
sestrama, kao i u uzdržavanju obitelji.**

**Svjesni smo i toga da nikome u ova bremenita
vremena nije lako, ali ipak s pouzdanjem
kucamo na vaša vrata sa zamolbom da ne
zaboravimo našu braću i sestre u potrebi,
posebice djecu koja se bez školovanja ne mogu
nadati boljoj budućnosti – tu im nadu ne
smijemo ugasiti.**

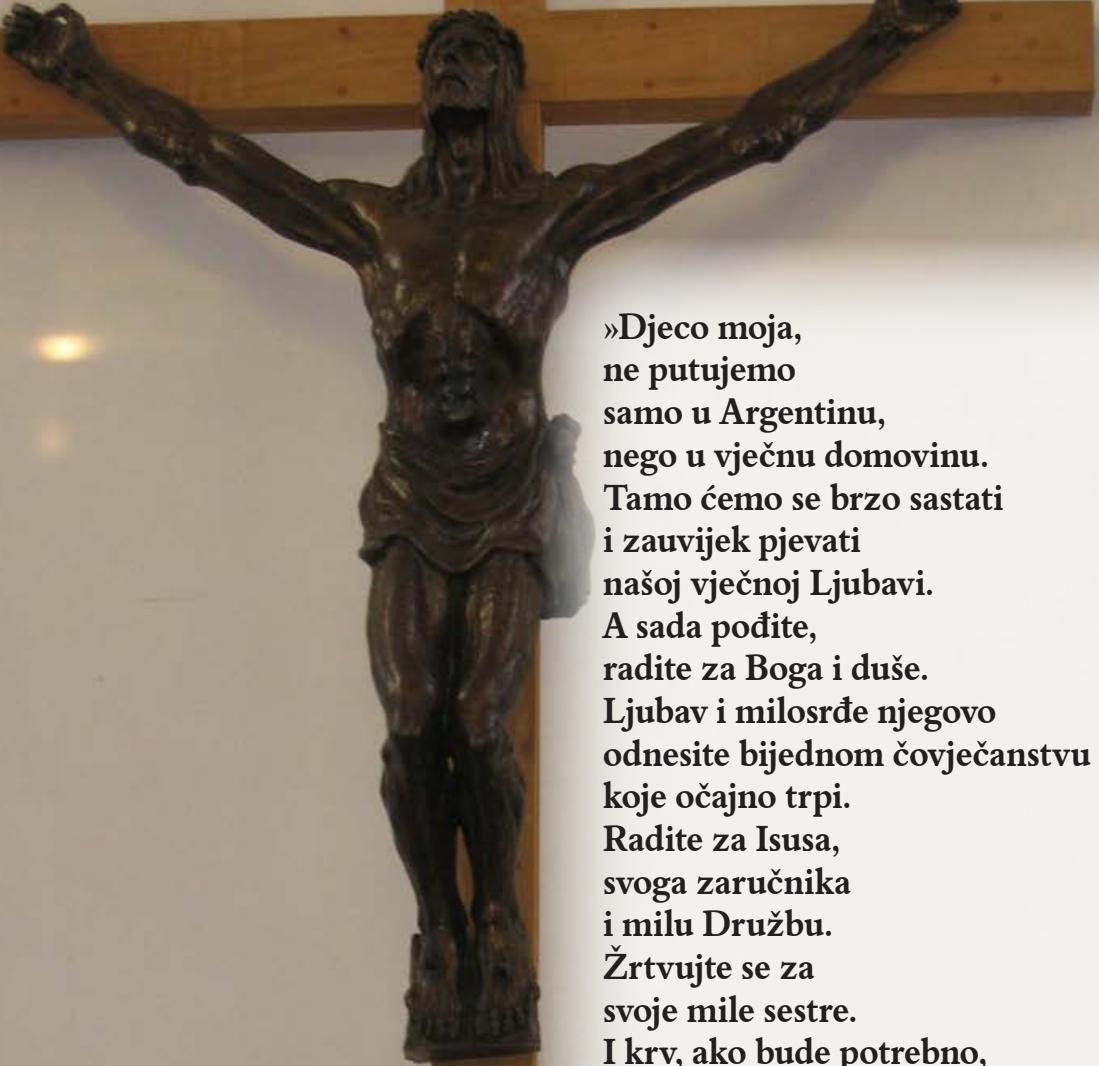
**Imajmo hrabrosti od onoga malo odvojiti za one
koji nemaju ni toliko. Bog vas blagoslovio!**

Žiro račun: HR 68 2408002-1100022172

Devizni račun: HR 68 7030-1968319

Partner Banka d.d. Zagreb

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
Mallinova 4, 10000 Zagreb
tel. 01/46 77 609; faks 01/46 77 986**

»Djeco moja,
ne putujemo
samo u Argentinu,
nego u vječnu domovinu.
Tamo ćemo se brzo sastati
i zauvijek pjevati
našoj vječnoj Ljubavi.
A sada podite,
radite za Boga i duše.
Ljubav i milosrđe njegovo
odnesite bijednom čovječanstvu
koje očajno trpi.
Radite za Isusa,
svoga zaručnika
i milu Družbu.
Žrtvujte se za
svoje mile sestre.
I krv, ako bude potrebno,
dajte jedna za drugu.
Ljubite se međusobno
i po tome će svi poznati
da ste Isusove službenice.«

*(Bl. Marija Propetoga,
Split, 11. ožujka 1936.)*

